Nr. 33

15 augustus 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

De prinses wil de maan hebben

In een koninkrijk bij de zee woonde een prinsesje, genaamd Veronica. Op een keer werd zij ziek, omdat zij te veel frambozentaart gegeten had, en daarom moest zij in bed blijven. De hofarts kwam om haar te onderzoeken, nam haar temperatuur op, voelde haar pols en liet haar de tong uitsteken. Hij zag de toestand nogal ernstig in en liet de koning roepen, die terstond kwam.

„Ik zal je alles geven, wat je hartje verlangt," zei de koning. „Zeg maar, wat je graag hebben wilt."

„Vader," antwoordde de prinses, „ik wil de maan hebben. Als ik die kan krijgen, zal ik beter worden."

De koning begaf zich naar de troonzaal en gaf drie lange en een korte ruk aan een schellekoord. Weldra verscheen de opperkamerheer.

„Ik wens," zei de koning, „dat u prinses Veronica de maan bezorgt. Als zij die kan krijgen, zal zij beter worden. Bezorg haar die dus vanavond nog of anders morgen op z'n laatst."

De opperkamerheer wiste zich het voorhoofd met een zakdoek en snoot heel hard zijn neus.

„Ik heb in mijn tijd menige zaak voor u opgeknapt, Majesteit," zei hij. „Ik heb er een lijst van bij me." Hij haalde een lange perkamentrol uit zijn zak te voorschijn. „Laat eens kijken." Met norse blik doorliep hij de lijst. „Ik heb ivoor, apen en pauwen, robijnen, saffieren en smaragden, zwarte orchideeën, roze olifanten en blauwe poedelhondjes voor u gehaald. Verder reuzen, dwergen, lilliputters en zeemeerminnen; een pond boter, twee dozijn eieren en een zak suiker. . . pardon, dat zijn de boodschappen voor mijn vrouw."

„Doet er niets toe," zei de koning. „Wat ik nu nodig heb, is de maan."

„De maan," zei de opperkamerheer, „daar behoeven we niet aan te denken. Deze is vijfendertigduizend kilometer van ons verwijderd en ze is groter dan de gehele kamer van de prinses. Bovendien is ze van gesmolten koper vervaardigd. Ik kan u de maan onmogelijk bezorgen. Blauwe poedeltjes, ja; de maan, nee.

De koning werd woedend en beval de opperkamerheer het vertrek te verlaten en hem de tovenaar van het hof te zenden.

De hoftovenaar was een klein mager mannetje met een lang gezicht. Hij droeg een hoge puntmuts, bedekt met zilveren sterren, en een lange blauwe kamerjas, waarop gouden uilen waren geborduurd. Hij werd plotseling doodsbleek, toen de koning hem vertelde, dat hij de maan voor zijn dochtertje wenste te hebben.

„Ik heb in mijn tijd héél wat toverkunsten voor u uitgehaald, Majesteit," zei hij. „Ik heb in m'n zak een lijst van alle tovenarijen, die ik voor u verricht heb. Laat eens zien: ik heb bloed uit knolrapen geperst en knolrapen uit bloed. Ik heb konijnen uit hoge hoeden getoverd en hoge hoeden uit konijnen. Bloemen, trommels en duiven heb ik zo maar uit niets gemaakt. Ik heb u zevenmijlslaarzen bezorgd en de macht om alles, wat u aanraakt, in goud te veranderen." Hij keek nog eens op de lijst. „Ik heb," vervolgde hij, „vleugeltjes uit elfenland voor u gehaald, zand van het zandmannetje en goud uit de regenboog. Ook een klosje garen, een pakje naalden en een stukje bijenwas. . . pardon, dat zijn de boodschappen voor m'n vrouw."

„Ik eis van u," zei de koning, „dat u mij de maan brengt. Prinses Veronica wil de maan hebben en als zij die heeft, zal zij beter worden."

„Niemand kan de maan te pakken krijgen," zei de hoftovenaar. „Ze is honderdvijftigduizend kilometer weg en van groene kaas gemaakt, en ze is bovendien tweemaal zo groot als uw paleis."

De koning werd weer woedend en zond de hoftovenaar heen. Toen ontbood hij zijn wiskunstenaar, een kaalhoofdige man, met een kalotje op en een potlood achter het oor.

„Ik wens geen opsomming te horen van alles, wat u voor mij berekend hebt," zei de koning tot hem. „Ik wens, dat u onmiddellijk voor mij uitkient, hoe wij de maan voor prinses Veronica kunnen krijgen."

„Het verheugt mij dat u spreekt over wat ik allemaal voor u heb uitgecijferd," zei 's konings wiskunstenaar. „Ik heb er een lijst van op zak. Ik heb de afstanden berekend tussen dag en nacht en tussen A en Z. Verder heb ik uitgerekend, hoe ver het „naar boven" is en hoe lang men ervoor nodig heeft om „weg" te komen. Ik

heb de lengte van de zeeslang ontdekt. Ik weet hoeveel vogeltjes u vangen kunt met het zout uit de oceaan. . ."

„Ik wil geen vogels hebben, u moet mij de maan bezorgen."

„De maan is driehonderdduizend kilometer hiervandaan," zei de rekenmeester. „Ze is rond en plat als een muntstuk, maar van asbest gemaakt en half zo groot als uw koninkrijk. Bovendien zit ze aan de hemel vastgeplakt. Niemand kan haar te pakken krijgen."

Voor de derde maal werd de koning vreselijk woedend. Ook de wiskunstenaar zond hij weg. Toen belde hij om de hofnar, die met zijn zotskap op de zaal binnendanste en voor de troon ging zitten.

„Wat kan ik voor u doen, Majesteit?"

„Prinses Veronica wil de maan hebben," zei de koning bedroefd, „en zij kan niet beter worden, voordat zij die heeft. Maar niemand kan haar die bezorgen. Telkens als ik iemand om de maan vraag, wordt ze groter en is zij verder weg. U kunt niets voor mij doen, behalve op uw luit spelen. Liefst iets droevigs."

„Hoe groot zegt men dat de maan wel is," vroeg de hofnar, „en hoever weg?"

„De opperkamerheer zegt, dat ze vijfendertigduizend kilometer weg is en groter dan de kamer van prinses Veronica," antwoordde de koning. „De hoftovenaar zegt, dat ze honderdvijftigduizend kilometer weg is en tweemaal zo groot als het paleis. Mijn wiskunstenaar zegt, dat ze driehonderdduizend kilometer hiervandaan is en half zo groot als mijn koninkrijk."

De hofnar tokkelde een poosje op zijn luit. „Het zijn allen wijze mannen," zei hij, „dus moeten zij allen gelijk hebben. Als zij het allen bij het rechte eind hebben, moet de maan net zo groot en zo ver weg zijn, als elk van hen denkt. We moeten nu nog vragen hoe groot volgens prinses Veronica de maan is en hoever weg."

„Daar heb ik nooit aan gedacht," zei de koning.

„Ik zal het haar vragen, Majesteit."

Prinses Veronica was blij de hofnar te zien, maar haar gezicht was erg bleek en haar stem erg zwak.

„Hebt u de maan voor mij meegebracht?" vroeg zij.

„Nog niet, Hoogheid," zei de hofnar, „maar ik ga hem onmiddellijk voor u halen. Hoe groot denkt u, dat die wel is?"

„Ze is iets kleiner dan de nagel van mijn duim," zei de prinses. „Want als ik de nagel van mijn duim naar de maan ophoud, komt de nagel er precies overheen."

„Hoever weg is ze?" vroeg de hofnar.

„Ze staat niet zo hoog als die grote boom daar," zei de prinses. „Want soms zit ze tussen de bovenste takken."

„Vanavond, als de maan weer in de bovenste takken zit, zal ik in de boom klimmen en haar voor u naar beneden halen," zei de hofnar. Toen schoot hem iets anders te binnen. „Waar is de maan van gemaakt, prinses?" vroeg hij.

„Och, natuurlijk van goud," zei ze.

De hofnar ging naar de goudsmid van de koning en liet hem een klein, rond, gouden maantje maken, iets kleiner dan de duimnagel van prinses Veronica. Toen liet hij er een gouden kettinkje aan maken, zodat de prinses het om de hals kon dragen.

„Wat is dit voor een ding, dat ik gemaakt heb?" vroeg de goudsmid.

„U hebt de maan gemaakt," zei de hofnar. „Dat is de maan."

„Maar de maan," zei de goudsmid, „is vijfhonderdduizend kilometer hiervandaan en is van brons gemaakt en zo rond als een knikker."

„Dat denkt u maar," zei de hofnar, terwijl hij met de maan wegliep.

De hofnar bracht de maan bij de prinses, en ze was er dolblij mee. De volgende dag was zij al beter, kon weer opstaan en in de tuin spelen. Maar de koning wist wel, dat de maan die avond weer aan de hemel zou staan. En als de prinses haar zag, zou zij weten dat de maan, die zij om haar hals droeg, de echte maan niet was. Dus zei hij tot de opperkamerheer: „Wij moeten beletten, dat de prinses de maan vanavond ziet. Denk daar eens over na!"

„Vertel mij eens, prinses Veronica," zei hij, „hoe kan de maan nu aan de hemel staan?"

De opperkamerheer wreef zich eens over het voorhoofd. „Wij zouden een donkere bril voor de prinses kunnen maken."

Dit voorstel wekte 's konings hevige toorn.

„Als zij een donkere bril draagt, loopt zij overal tegenop," zei hij, „en dan wordt zij wéér ziek." Dus liet hij de hoftovenaar komen, die op zijn handen ging staan en toen op zijn hoofd en toen weer op zijn voeten.

„Ik weet, wat wij doen kunnen," zei hij. „Wij zouden grote zwartfluwelen gordijnen over palen kunnen spannen om zodoende de tuin van het paleis als een circustent te overdekken."

De koning werd zo kwaad, dat hij wild met zijn armen in het rond zwaaide. „Zwarte gordijnen sluiten de frisse lucht uit en dan zou prinses Veronica wéér ziek kunnen worden," zei hij. Hij ontbood zijn wiskunstenaar opnieuw bij zich.

Deze liep in een cirkel rond, toen beschreef hij een vierkant en stond stil. „Ik heb het!" riep hij uit. „Wij zullen vuurwerk van een heleboel zilveren fonteinen en gouden watervallen maken, en als dat afgestoken wordt, zullen er zoveel vonken in de lucht schieten, dat het even licht zal zijn als overdag. En prinses Veronica zal de maan niet kunnen zien."

De koning werd zó kwaad, dat hij op en neer begon te springen. „Vuurwerk houdt de prinses wakker!" schreeuwde hij, „en dan wordt zij weer ziek!" Dus zond hij ook de wiskunstenaar weg.

Toen hij weer opkeek, was het donker buiten; de zilveren rand van de maan kwam net even boven de aarde uit. Verschrikt sprong hij op en belde om de hofnar.

„Speel iets heel droevigs voor mij," beval hij, „want als de prinses de maan ziet, zal zij weer ziek worden."

De hofnar tokkelde op zijn luit. „Wat zeggen uw wijze mannen ervan?"

„Zij kunnen geen enkele manier bedenken om de maan zo goed te verbergen, dat de prinses niet weer ziek wordt."

De hofnar speelde heel zachtjes een ander lied. „Als uw wijze mannen de maan niet kunnen verstoppen, dan is het onmogelijk," verzekerde hij. „Maar wie heeft ons verteld hoe wij de maan moesten krijgen? Dat was prinses Veronica. Daarom is prinses Veronica wijzer dan uw wijze mannen en weet zij meer van de maan dan die drie. Dus zal ik het haar eens vragen." En voordat de koning het verhinderen kon, sloop hij stilletjes de troonzaal uit en de brede marmeren trap op naar de slaapkamer van de prinses.

De prinses lag te bed, maar zij was klaar wakker en keek juist het venster uit naar de maan, die aan de hemel stond. In haar hand had zij de kleine maan, die de hofnar voor haar had laten maken.

„Vertel mij eens, prinses Veronica," zei hij „Hoe kan de maan nu aan de hemel staan, terwijl ze aan een gouden ketting om uw hals hangt?"

De prinses keek hem aan en begon te lachen. „Dat kan heel goed, domoor," zei het kind. „Als ik een tand kwijt ben, dan krijg ik er een nieuwe voor in de plaats. En wanneer de tuinman de bloemen in de tuin afsnijdt, groeien er andere bloemen voor in de plaats."

„Daar had ik aan moeten denken," zei de hofnar, „want met het daglicht gaat het precies zo. Elke avond verdwijnt het en elke morgen komt het terug."

„En zo gaat het met de maan ook," zei prinses Veronica. „Ik heb gisteren een maan gekregen en nu staat er een nieuwe aan de hemel."

De hofnar knikte verheugd. Hij vond het jonge prinsesje wijzer dan alle wijze mannen bij elkaar.

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

DAAR KOM JE NIET VERDER MEE. DE KERELS VALLEN DE TREIN NIET AAN, ALS DE POLITIE MEE-REIST. MAAR ONDERWEG GEBEURT ER DAN TOCH IETS.

LAAT MIJ MAAR BEGAAN, HOWARD.

STUUR BERICHT AAN JE DIRECTEUR DAT ER MORGEN EEN TREIN MET VEE VERTREKT. MAAR PRAAT NIET OVER DE POLITIE.

GOED, ZOALS JE WILT.

STUUR DAT BERICHT MORGEN OM TWAALF UUR. PRAAT ER MET NIEMAND OVER. DE POLITIE MOET OP HET LAATSTE OGENBLIK IN DE TREIN SLUIPEN.

KANSAS EN DE ANDERE COW-BOYS WAREN DE VOLGENDE DAG DRUK BEZIG BIJ DE TREIN.

DEZE WAGEN IS VOL.

KLAAR!

IK MOEST JE OM TWAALF UUR WAARSCHUWEN, KANSAS...

IS 'T AL ZO LAAT? IK MOET EVEN WEG. GAAT U DOOR MET LADEN?

BEST, MAAR IK BEN ER NIET GERUST OP. DE TREINBANDIETEN ZULLEN HEUS NIET SLAPEN.

PRECIES TWAALF UUR STROMPELDE HOWARD FAST NAAR ZIJN KLERK.

U MOET BOVEN BLIJVEN. DE DOKTER HEEFT GEZEGD...

JA, DAT WEET IK. STUUR DIT TELEGRAM NAAR DE DIRECTIE IN KANSAS CITY.

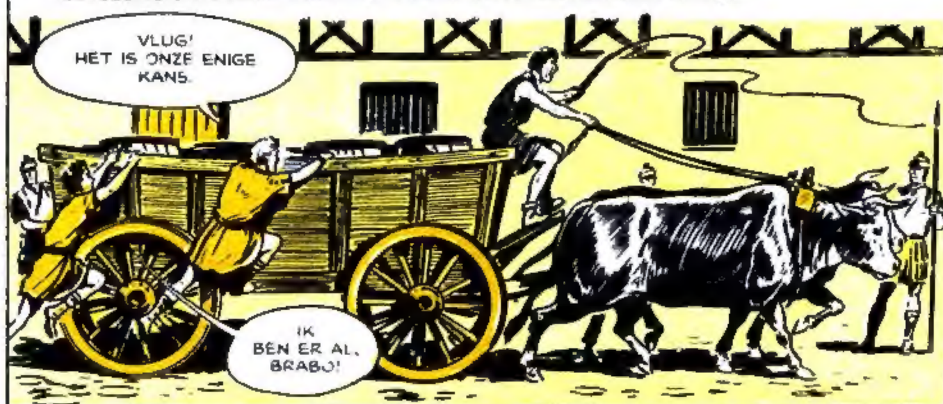
EVEN LATER KWAM ELLIS MET EEN BRIEFJE NAAR BUITEN. HIJ WENKTE TOMMY, DIE AAN DE OVERKANT ZAT.

PSSTT, TOMMY!... VLUG!...

Brabo

DE WAGEN-MENNER

SNEL DUWDE BRABO DE VOERMAN VAN ZIJN PLAATS.

GRIJP DE TEUGELS, ELDA!

WAT KRIJ...? AAAAH!

EVEN LEEK HET OF DE TWEE VRIENDEN GEGREPEN ZOUDEN WORDEN, MAAR BRABO KWAM IN ACTIE.

ACHTERUIT! IK WAARSCHUW JULLIE!

SPRING OP DE WAGEN! SLEUR DIE TWEE VLEGELS ERAF!

GOED ZO, ELDA! WE ZIJN ZE KWIJT!

DE KAPITEIN VAN DE WACHT RIEP ECHTER NAAR DE SOLDATEN BIJ DE POORT.
GOOI DE HEKKEN DICHT. GOOI ZE DAN TOCH DICHT!

ELDA SCHROK, TOEN DE SCHILDWACHTEN NAAR DE HEKKEN RENDEN.
BRABO! WE HALEN HET NOOIT! DE HEKKEN!!!

BRABO NAM DE TEUGELS VAN ELDA OVER.
WE HALEN HET WEL! LET MAAR OP.

BRABO ZETTE DE OSSEN TOT EEN DAVERENDE SPURT AAN, EN EEN PAAR SECONDEN LATER
WE ZIJN ERDOOR!
DE GEVANGENEN ONTSNAPPEN!

IN DE STAD GEKOMEN, SPRONGEN ZE VAN DE WAGEN EN MENGDEN ZICH TUSSEN HET VOLK, DAT ZICH NAAR DE MARKT BEGAF.
HIERHEEN! TE VOET GAAT HET VLUGGER!

ALS HAZEN RENDEN ZIJ DOOR DE STRATEN.
WE MOETEN IN IEDER GEVAL OP TIJD OP DE MARKT ZIJN! WE MOETEN ZORGEN DAT DE SENATOR ZIJN BESTE PAARDEN NIET KWIJT RAAKT.

INTUSSEN STOND WULVA OP HET MARKTPLEIN TE PRATEN MET EEN VOORNAAM ROMEINS EDELMAN.
VOOR U IS HET UUR DER OVERWINNING AANGEBROKEN, GENERAAL SPARDAN. DE VERKOPING ZAL WELDRA BEGINNEN.
KNAP WERK, WULVA. DANK ZIJ JOU ZAL IK WELDRA EEN DER FRAAISTE EN SNELSTE KOPPELS RENPAARDEN TER WERELD BEZITTEN!

De bloedrobijn van Taj Mahal

XII

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht wordt de piloot door dacoits, rovers uit de bergen, gedwongen om te landen. Het vliegtuig verongelukt bij de landing. De rovers houden Din Mahmud gevangen; als losprijs eisen zij de beroemde bloedrobijn van Taj Mahal. In een dorp van de dacoits worden allen gevangen gehouden door de hoofdman Pinga Mauk; de dwerg Kawaguchi slijpt er robijnen voor hem. De tovenares Dwa Chone zet Chan-Kim en diens zoon Gopal aan tot opstand tegen Pinga Mauk; het mislukt, Chan-Kim en Gopal vluchten. Frison en Albert weten eveneens te vluchten; Paw Min wordt door Pinga Mauk naar de mededirecteur van de mijnen gestuurd om de losprijs voor zijn vader te halen. Frison en Albert, die een ontstoken voet heeft gekregen, sluiten zich bij hem aan. Chan-Kim en Gopal bereiken nu de beroemde Birma-weg.*

De grote weg, dat betekende echter: Mandalay, Mogok, Tchaipin. . . Dat betekende: avontuur. . . en als het geluk een beetje meezat: robijnen!

„Kom mee, vader," zei Gopal. „We gaan ergens naar toe, waar niemand ons kent. We trekken andere kleren aan. Ik laat mijn haar afsnijden en ik ga het gele gewaad van de monniken dragen. Niemand zal mij herkennen. En jij doet alsof je een bedelaar uit de Himalaya bent. Een beroemde bedelaar uit de Himalaya, wie de dieren gehoorzamen en die macht gekregen heeft over leven en dood."

Chan-Kim aarzelde. Toen bezweek hij voor het aandringen van zijn zoon.

„Kom, we gaan die kant op," zei Gopal. „Maar trek nu je schoenen uit."

„Nooit," zei Chan-Kim.

Gopal zuchtte en schudde zijn hoofd. Hij wist het: zijn vader zou nog liever zijn voeten laten afhakken dan die rode schoenen prijsgeven. De oude man was op bijna ziekelijke wijze aan de dingen gehecht. „Mooie schoenen," bromde Chan-Kim, „beste schoenen." En hij bukte zich om een mes te voorschijn te halen, dat hij in de rand van een van de laarzen had gestoken. Het was krom en vlijmscherp. Chan-Kim trok het wapen, zwaaide ermee rond en liet het glanzen in de zonnestraal, die hier tussen het geboomte door het bed met watermeloenen bescheen. In het felle licht leken de vruchten puur goud.

Zonder er verder een woord over te spreken ging Chan-Kim zijn zoon voor in de richting van de grote weg.

Halverwege de heuvelhelling hield het boom- en struikgewas op en werden de rijstvelden zichtbaar; de akkers lagen terrasvormig tegen de helling. Alle terrassen werden bevloeid met water uit een van de bergbeken, dezelfde beek waarlangs de watermeloenen groeiden.

„Laten we wachten tot het donker is, voor we verder gaan."

Dat voorstel kwam van Gopal. Chan-Kim trilde echter van ongeduld. En het gaf niets of Gopal hem waarschuwde, Chan-Kim wilde voort. Het leek wel of hij, nu hij het avontuur rook, alle zelfbeheersing had verloren. Welke avonturen hem wachtten, wist hij nog niet. Hij had geen plannen. Hij dacht alleen aan de tienduizend mogelijkheden, die de weg hem bood. „Kansen," riep hij uit, „kansen als vlooien op een aap!" En terwijl hij dit zei, zwaaide hij met zijn mes.

„Stil!. . ."

Chan-Kim dook ineen: hij had weer een motor gehoord en nu vlakbij. De weg moest nu binnen hun onmiddellijk bereik liggen. Daarbóven was de weg! En aan het geluid hoorde Chan-Kim dat het een kleine vrachtwagen was, die er reed.

„Daar is hij," wees Chan-Kim naar boven. Maar nauwelijks had hij dit gezegd, of het geronk hield op. Hij kon het krassen van de remmen horen. De auto stond stil.

Even stonden ze diep ineengedoken tussen de struiken. Waren ze ontdekt?

Wachtte daarboven een politiewagen?

„Zie je nu wel," fluisterde Gopal, „dat komt van je rode schoenen! Die hebben ze tussen het groen gezien."

„Apenpraat," zei zijn vader. En opeens trok hij zijn zoon mee de helling op naar boven. „Je moet dúrven, jongen. Zonder durf kom je er niet in de wereld. De geest van Tsan-Gampo is met ons."

Gopal had minder vertrouwen in de geest van Tsan-Gampo dan zijn vader. Tot nu toe had Tsan-Gampo, de afgod van de gouden tempel, hen alleen nog maar in de misère geholpen. Chan-Kim zette echter door. Hij begon de helling verder te beklimmen en er zat voor Gopal niets anders op dan hem te volgen. Chan-Kim waadde met zijn rode schoenen dwars door het water, dat op de rijstvelden stond. Gopal mopperde. De grond was vet en glibberig. Hij nam het zijn vader kwalijk, dat hij als een ezel recht op zijn doel afging. Het hele avontuur tegen Pinga Mauk, de opstand, was een mislukking geworden ondanks de prachtige voorspellingen van Dwa Chone. „Als ik haar ooit in mijn handen krijg," mopperde Gopal halfluid, „is ze nog niet gelukkig."

„Ga liggen," siste Chan-Kim. Terwijl hij het zei, liet hij zich achter een van de dijkjes van de sawah op de grond glijden. „Daar. . . Kijk. . . Onze kans. . .!"

Vlakbij lag de Birmaweg en kronkelde om de rotsen heen. Aan de kant stond een auto geparkeerd. Het was een kleine vrachtwagen. Op de zijkant van de groenlinnen kap was op een rond, wit vlak een rood kruis aangebracht. De inzittenden van de auto waren uitgestapt. Het waren vier inlandse jonge vrouwen en naar de witte kleding te oordelen waren drie van hen verpleegsters. De vierde vrouw was de bestuurster van de wagen. Waarschijnlijk waren zij afkomstig van een van de ziekenhuizen in Mandalay of Mogok, waar Europese dokters inlandse jonge vrouwen opleiden om hen in de strijd tegen de malaria te helpen. Zulke afdelingen verpleegsters trokken met auto's het land door om de patiënten te helpen, injecties te geven en de mensen te leren, hoe zij de meest gevreesde volksziekte, de malaria, konden uitroeien.

De inlandse verpleegsters bij de auto waren echter niet, zoals Chan-Kim veronderstelde, op dienstreis. De bestuurster was in opdracht van de directeur van het hospitaal naar Rangoon gereden om daar nieuwe voorraden serum en verbandmiddelen te halen. Het was een lange en moeilijke reis, vooral voor een jonge Birmaanse. Ze had drie andere Birmaanse meisjes te Rangoon opgehaald, die daar hun opleiding tot verpleegster hadden ontvangen. De bestuurster en de verpleegsters hadden de wagen verlaten om uit te rusten, een hapje te eten en de motor wat te laten afkoelen.

Argeloos gingen ze, op korte afstand van de wagen, in de schaduw op het walletje zitten, dat langs de rand van het ravijn was aangebracht. Zij zaten met hun rug naar de diepte toe, zodat zij niet zagen, dat de man met de rode schoenen en zijn zoon Gopal behoedzaam naderbij slopen.

„De man met de rode schoenen," noemden de verpleegsters hem later, toen ze de politie moesten vertellen, wat hun was overkomen.

Plotseling tuimelden zij van schrik bijna achterover, want met een geschreeuw, dat door merg en been ging, rende Chan-Kim naar de auto toe, rukte het portier open en sprong achter het stuur. Met een even grote snelheid klom Gopal achter in de wagen en voordat de meisjes begrepen wat er gebeurd was, reed de wagen al weg.

Beroofd! Met ineengeslagen handen zagen de vier elkaar radeloos aan. Jarenlang had de Birmaweg als veilig bekend gestaan. Wie zich eraf waagde, kon van alles verwachten. Maar de wég zelf was veilig en werd goed bewaakt, zei men. Overal waren op regelmatige afstanden wachtposten ingericht.

De politie had de verpleegsters verzekerd, dat zij rustig konden reizen. Op de Birmaweg kon niets gebeuren. Vroeger. . . já. . . En tijdens de oorlog. . . já. . . Maar tegenwóórdig. . . neen. . .!

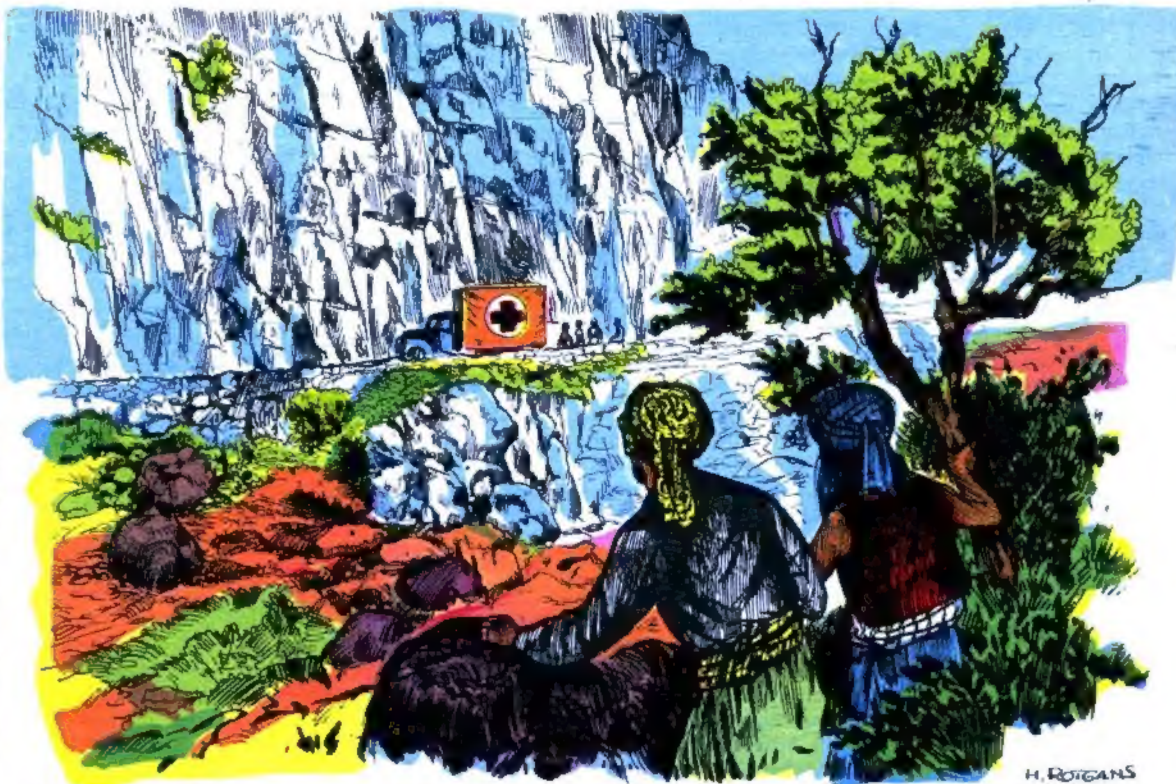
De bestuurster had de route al dikwijls gemaakt en nog nooit last ondervonden. Zelfs van de dacoits niet. De dacoits waren trouwens geen gewone bandieten. Zij respecteerden het werk, dat de dokters deden, en als ze gewond waren, kwamen ze rustig naar een van de noodhospitalen om zich te laten verbinden of verplegen.

Nu stonden de vier verpleegstertjes machteloos de auto na te zien, die met een sierlijke zwaai bij een kromming van de weg achter de rotsen verdween. De bestuurster had het eerst haar hersens en zinnen weer bij elkaar.

„Ja, dat we hier staan te kijken helpt niet," stelde ze vast. „We moeten een post zien te bereiken. Of een huis met telefoon."

De andere verpleegsters waren echter moeilijker tot bedaren te krijgen. „O, o, o," huilden zij, „wat zal de dokter zeggen. De beste wagen weg!. . ."

„Een telefoon," riep de bestuurster

Ze zaten met de rug naar de diepte toe, zodat ze niet zagen dat de man met de rode schoenen en Gopal naderbij slopen

uit, met een boze blik op de anderen, alsof die haar aan een telefoon konden helpen. Zij keek omhoog. Boven de weg liepen de draden, maar aan telefoondraden alleen had ze niet veel.

De vraag was: waren ze hier ver van een wachtpost verwijderd? Langzamerhand drong het tot het viertal door, dat er niets anders zou opzitten dan te gaan lopen. Waar was de dichtstbijzijnde telefoon, verderop of terug?

Het waren vier moedige vrouwen. En niemand kon het hun kwalijk nemen, dat zij bij de aanvang van de tocht klaagden en jammerden. Tenslotte is het geen pretje om op de Birmaweg te worden neergezet, met het vooruitzicht er straks misschien ook nog te moeten overnachten. En de wandeling was ook geen pretje. Daarstraks, toen ze zaten te eten, hadden ze een plekje in de schaduw. Daar was het al bijna veertig graden. Nu ze gingen lopen, moesten ze door de felste zonnehitte heen. De zon scheen loodrecht op de weg en die weg was zo heet, dat men er eieren op zou kunnen bakken. De verpleegsters hadden niets bij zich om zich tegen de zon te beschutten. Alles hadden zij in de wagen achtergelaten. Er waren geen sjaals of doeken waar zij het hoofd mee konden bedekken en met onbedekt hoofd verder gaan bracht grote gevaren mee. Ze zouden een zonnesteek oplopen. Daarom plukten zij langs de kant van de weg grote bladeren die zij aaneenvlochten en daarna bij wijze van kapjes op hun hoofd zetten.

Kilometers ver kronkelde de weg door het gebergte heen.

Zo sloften ze verder, op blote voeten over de gloeiende weg; vier kleine gestalten in de eenzaamheid van de grootse, tropische natuur...

VIJFTIENDE HOOFDSTUK

Men kan een autokrik op verschillende manieren gebruiken

Chan-Kim was geen goed chauffeur. Hij had weleens achter een autostuur gezeten en hij wist zelfs waar de rem zat. Met deze schamele kennis slaagde hij erin de wagen op de weg te houden. Terwijl zijn vader reed, onderzocht Gopal wat de auto zoal vervoerde. De geur, die in de kleine ruimte onder de kap hing, vond hij onaangenaam en benauwend. Hij opende pakken watten en doosjes met instrumenten, waarbij hij weinig begrip toonde voor hygiënische eisen. Hij betastte de watten met zijn vieze handen, pakte daarna een injectiespuitje, keek ernaar, of dat het zevende wereldwonder was, en kneep tenslotte tussen zijn grove vingers het dunne glas stuk. Vervolgens rook hij aan de flesjes, die netjes op een rijtje in watten verpakt lagen. Ieder flesje had, zo vond hij, een andere geur. Het ene had een amandelreuk, het andere rook zuur of bitter of zoet... of helemaal niet. De flesjes die helemaal geen geur hadden, gooide hij in een hoek. Daarin zat naar zijn mening niets dan water.

De wagen slingerde, maar Gopal vond het beter niet te kijken, wat zijn vader deed. Bang was hij niet, maar veel vertrouwen in de rijkunst van zijn vader had hij evenmin. Zelf kon hij helemaal niet rijden.

Hij vroeg zich af, wat zijn vader eigenlijk van plan was. Zij hadden samen de auto gestolen en Gopal begreep dat de overheid het er niet bij zou laten zitten. En een auto is geen ding dat je stilletjes in een hoekje kan verbergen. Alleen in het oerwoud zouden ze er veilig mee zijn, maar probeer maar eens met een auto dwars door een onontgonnen oerwoud te rijden. Op de weg blijven? Dat zou het domste zijn dat ze konden doen. Zolang de wagen op de weg reed, liepen ze gevaar aangehouden en gearresteerd te worden.

Hij zat met een van de flesjes in de linkerhand, terwijl hij met de rechter het plastic venstertje opentrok, waardoor hij met de bestuurder kon praten.

„Je moet nu een zijweg nemen," zei hij tegen zijn vader.

Deze haalde de schouders op. Gopal had gemakkelijk praten. Er moest eerst een zijweg zijn!

„We moeten van de weg af, het woud in of de bergen."

Chan-Kim bromde. Kilometers ver kronkelde de weg zich door het gebergte heen, links een steile rotswand, rechts de diepte. De afgrond was niet overal even steil, maar de wand glooide toch te sterk om er met de auto af te rijden. Hier en daar was een soort muilezelpad. Maar een echte, berijdbare zijweg was nergens te zien.

„Je moet het proberen," drong Gopal aan. „En trek je schoenen uit."

Chan-Kim werd ongeduldig. De jongen was altijd eigenwijs, stak overal zijn neus in en wist alles beter. En nu begon hij weer over die schoenen te zeuren.

Chan-Kim had gelijk.

Gopal stak overal zijn neus in en nu stak hij zijn neus in het flesje, dat hij in de linkerhand hield. Er gebeurde iets wonderlijks met hem. Hij sloot zijn ogen, schoof even heen en weer op de kist, waar hij op zat, en gleed toen geruisloos op de bodem van de wagen. Het laatste dat hij voelde waren watten, reusachtige pakken watten en ze schenen hem zo groot toe als de witte wolken boven de bergen. Het was alsof hij boven op die wolken lag en met hen wegzweefde in het niets. Gopal was buiten westen. Hij had aan een flesje chloroform geroken...

Chan-Kim had er geen flauw idee van wat er achter hem was gebeurd. Wel vond hij het een beetje vreemd, dat het gepraat van Gopal opeens was opgehouden — de jongen kon anders lang blijven doorzagen.

Er stonden twee mensen op de weg. Een derde lag op de grond. Het groepje was nog te ver weg, zodat Chan-Kim nog niet kon zien wat het voor mensen waren. Politie achtte hij niet mogelijk. Niemand kon de politie nu al gewaarschuwd hebben. Bovendien wist Chan-Kim wat de politie hier in het binnenland waard was. Ze waren te bang voor hun hachje om er met twee man op uit te gaan, als er iets was gebeurd. Als de politie zou komen, zouden ze met een hele patrouille zijn. Zes of zeven man. Of nog meer. En waarschijnlijk zouden ze zich met een machinegeweer op het midden van de weg posteren. Zo was het de gewoonte.

Intussen was de auto het groepje genaderd en Chan-Kim zag nu dat een van het groepje een jongen was, een jonge Birmaan in Birmaanse kledij. Een andere,

in Europese kleren gestoken jongen lag roerloos op de grond

Chan-Kim was heus geen bangerd en schrikken deed hij niet gauw. Maar hij moest zich toch even over de kin wrijven — waarbij de auto een rare slingering maakte — toen hij de derde van het troepje beter kon onderscheiden Dat drietal daar . . dat waren de gevangenen van Pinga Mauk. Dezelfde die hij op aanraden van de tovenares Dwa Chone had willen doden. Hoe kwamen ze hier verzeild?

Ze waren dus uit de grot van Bharata ontsnapt!

De hersens van Chan-Kim werkten met dezelfde snelheid, waarmee hij reed, en heel erg snel was dat niet. Toch moest hij binnen weinige ogenblikken een besluit nemen. Wat moest hij doen? Gewoon voorbijrijden?

Op het laatste ogenblik veranderde hij van gedachte. Met piepende banden kwam de wagen op de glooiende weg tot stilstand.

„We hebben een zieke," zei de blanke in het Birmaans. „We moeten naar het hospitaal te Mandalay En jij moet ons daar brengen"

Chan-Kim kuchte en zei: „Leg hem achterin En kruip zelf ook in de wagen."

Ze reden verder. Albert Nigg had men zo goed en zo kwaad als het ging tussen de pakken watten gelegd. Louis Frison keek in de wagen rond en vroeg zich af, wat alles te betekenen had. Een bewusteloze jonge kerel op de grond. . . een hospitaalauto. . . een soort aap in mensengedaante achter het stuur. .

Het was allemaal erg raadselachtig

Daarstraks nog had hij, toen hij de auto zag naderen, zichzelf gelukgewenst Een auto van het rode kruis! Hij kon het immers niet beter treffen. Voor de zieke Albert Nigg was dat een reuzebof. Misschien reed er wel een dokter mee die meteen kon helpen. Of verpleegsters Maar er was geen dokter en er waren geen verpleegsters. Alleen de Birmaan hier op de grond, die nog een flesje chloroform in de hand hield

Het stond op het flesje. En al had het er niet op gestaan, dan had Frison het wel geroken

„En kijk dat daar eens," merkte Paw Min op en wees op het gebroken injectiespuitje en al de wanorde om hem heen.

Neen, dit was niet normaal en opeens had Frison de situatie begrepen. Deze wagen was gestolen. De man achter het stuur en de jongen hier op de bodem van de wagen waren de dieven. . . Plotseling brak het klamme zweet hem uit. Hij veegde met de gescheurde mouw van zijn jasje langs zijn voorhoofd. Nu dit weer en dat na alles, wat ze de laatste dagen hadden meegemaakt!

Zijn blik viel op Albert. Geen dokter bij de hand. Geen verpleegsters. . . Wel materiaal. . . Dan zou hij de jongen zelf helpen. Albert had een ernstige infectie opgelopen. Je kon nooit weten, waar dat op uit zou draaien Iedere wond aan de voet is extra-gevaarlijk, omdat er vuil in kan komen De gevolgen konden zeer ernstig zijn Louis Frison dacht na. Hij had weleens iets aan geneeskunde gedaan Als goed journalist wist hij van alles een beetje. Hij begreep dat penicilline uitkomst kon brengen, al wist hij niet hoe sterk de dosis moest zijn die men kon gebruiken zonder schade voor de patiënt Hij zocht in de kisten en in het kleine kastje, waarin de verpakte flesjes lagen Daar had hij het: penicilline Hét middel tegen infectie. Maar nu? Wat was het moeilijk te beslissen. Hoeveel van dat spul moest hij gebruiken? En kon hij het puur gebruiken of moest het eerst nog verdund worden? Daar wist hij allemaal niets van

Paw Min had zijn gedachten geraden. Hij knikte en haalde uit een kistje een injectienaald te voorschijn. Nóg aarzelde Frison. Stel je voor dat het niet goed was. Dat hij Albert door een te grote dosis nog zieker zou maken! Maar aan de andere kant: als hij niets deed, bestond er grote kans dat de infectie te ver ging en dat Albert niet meer te redden was

Hij trok Paw Min de naald uit de hand en stak hem in de hals van het flesje. Geen gemakkelijk karwei, want de wagen schommelde als een schip in de storm. Eindelijk had hij de spuit gevuld. Hij richtte de naald op het been van Albert. De huid bood een beetje weerstand, maar hij drukte de naald erdoorheen en liet de inhoud in de aderen van Albert vloeien

Het angstzweet brak Frison uit

Stel je voor dat het te veel was dat hij de jongen

Hij had ook weleens gehoord, dat een te geringe hoeveelheid penicilline ook nadelige gevolgen kon hebben. Zuchtend gaf hij de naald aan Paw Min terug om hem op te bergen

„En nu," zei hij, „kunnen we niets anders meer doen dan wachten. . ." Tegelijk zag hij, dat de bestuurder van de auto door het plastic ruitje achterom keek. Snel schoof hij er met zijn rug voor Wat had die kerel ongure ogen! Het leek alsof hij die ogen en dat gezicht al eens eerder had gezien De man deed hem aan een van de dacoits uit het roversnest denken

WORDT VERVOLGD

Intussen was de auto het groepje genaderd

SPELEND

Dollie moest eens een heleboel boodschappen doen. Tommie de speelgoedsoldaat zou haar helpen. Bij de groenteman gekomen kon Dollie haar portemonnaie niet vinden. Tot haar schrik ontdekte ze een gat in haar boodschappentas. „Ik heb hem vast verloren," zuchtte ze .

Net kwam Pogo voorbij, de lakei van de koning, met Fino, de hond van de koning. Die hond werd Fino genoemd, omdat hij zo'n fijne neus had en alles kon opsporen. Tommie wist, hoe goed Fino's neus werkte en hij liet Fino aan Dollies tas ruiken.

„Fino, je bent een brave hond als je Dollies portemonnaie opzoekt," zei Tommie. Fino snuffelde en kwispelde eens vrolijk. En met zijn neus tegen de grond gedrukt, begon hij ijverig te zoeken. Maar even later kwamen ze agent Speur tegen.

Fino snuffelde niet meer toen hij agent Speur zag. „Woef, woef," blafte hij opgewonden en sprong tegen Speur op. Speur vond dat maar matig. „Help, politie," schreeuwde hij, vergetend dat hij zelf politieagent was. Hij zette het hard op een lopen!

SPEELGOED

Nu kon Speur hard lopen, maar Fino nóg harder. Tommie hield hem haast niet! „Fino," hijgde hij, „je moet een portemonnaie zoeken, geen politieagent." Maar Fino holde door en toen Speur het bureau binnenstormde, rende Fino mee naar binnen.

Voordat Speur het wist, hapte Fino in zijn broekspijp. De arme agent sprong van schrik in de lucht en greep zich vast aan de lamp, waar hij rustig bleef hangen. „Los, Fino," commandeerde Tommie, maar Fino luisterde niet en trok rustig verder.

En omdat Fino de broek van Speur niet wilde loslaten, moest Speur dus wel zijn eigen broek loslaten. En wat rolde uit de zak? Dollies portemonnaie. „Ooooo," riep ze. „Is die soms van jou?" hijgde Speur. „Ik had hem gevonden en wilde hem net naar het bureau brengen."

Speur was helemaal niet boos meer. „Fino rook dat de portemonnaie in uw broekzak zat," zei Tommie. En Dollie kocht voor Fino de vetste kluif die ze krijgen kon en een lekkere koek voor Speur. „Jullie hebt alle twee best een beloning verdiend," zei ze.

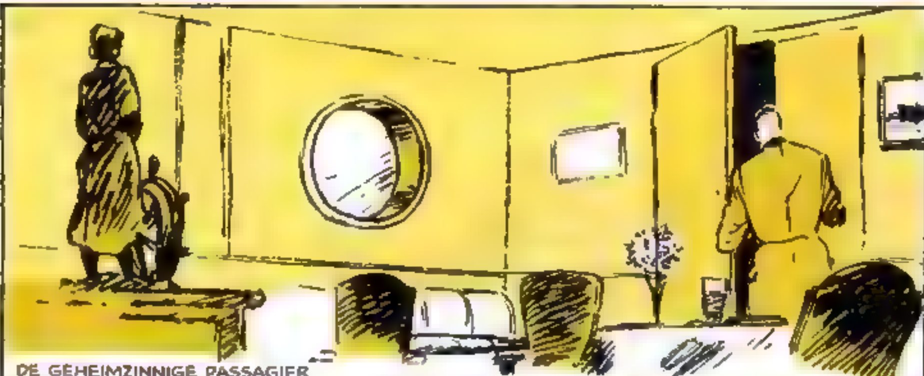
Captain JOKER

JOKER KREEG OPDRACHT MET EEN SCHOTEL NAAR EEN PASSAGIER TE GAAN, DIE ZICH VOLGENS DE KOK ALTIJD DUBBEL LIET BEDIENEN, MAAR NOOIT IN DE EETZAAL KWAM.

VLUG GING JOKER NAAR DE AANGEWEZEN HUT

HIJ KLOPTE, WAAROP DE DEUR WERD GEOPEND DOOR EEN MAGERE MAN. ZONDER IETS TE ZEGGEN NAM HIJ DE SCHOTEL AAN VAN JOKER EN VERDWEEN IN ZIJN HUT, DE DEUR ZORGVULDIG SLUITEND.

DE GEHEIMZINNIGE PASSAGIER LIEP MET DE RIJKBELADEN SCHOTEL NAAR EEN KAST IN ZIJN HUT HIJ OPENDE DE KASTDEUR EN SCHOOF DE SCHOTEL NAAR BINNEN. JOKER ZAG HET.

WANT HIJ HAD POST GEVAT BIJ HET SLEUTELGAT

TOT ZIJN VERBAZING ZAG HIJ OOK, DAT PAOLO IN DE KAST VERBORGEN WAS!

JOKER HAASTTE ZICH NAAR DE BRUG OM ALLES TE VERTELLEN AAN DE KAPITEIN

DEZE NAM ONMIDDELLIJK MAATREGELEN. MET ENKELE MANNEN GING JOKER NAAR DE VERDACHTE HUT EN LIET DE DEUR OPENBREKEN. DE PASSAGIER EN PAOLO WAREN SPOEDIG OVERMEESTERD

DE PASSAGIER TRAD ZEER BRUTAAL OP.

MAAR HIJ KON DE AANWEZIGHEID VAN PAOLO NIET VERKLAREN.

DE KAPITEIN LIET HEN IN DE HUT OPSLUITEN. EEN WACHTPOST WERD VOOR DE DEUR GEPLAATST

TOEN ZIJ HET GEVAL EVEN LATER OP DE BRUG BESPRAKEN, SCHOOT HET JOKER TE BINNEN DAT DE DIAMANT BLINKEND OOG WAARSCHIJNLIJK IN DE HUT BIJ PAOLO ZOU ZIJN

MET ENKELE LEDEN VAN DE BEMANNING GING HIJ TERUG OM DE HUT AAN EEN GRONDIG ONDERZOEK TE ONDERWERPEN

De man van staal

DE EZELDRIJVERS GINGEN ER ALS EEN HAAS VANDOOR

DE MAN VAN STAAL KAN SPREKEN!

EEN BOZE GEEST! VLUG, EER HIJ ONS GRIJPT!

ALLEEN DE MUILEZEL TROK ER ZICH NIETS VAN AAN.

ALS JE NIET WILT LUISTEREN VOORUIT MAAR, ARCHIE

TOT EDERS VERBAZING TILDE ARCHIE DE MUILEZEL HOOG IN DE LUCHT.

DE MAN VAN STAAL IS STERKER DAN TIEN MANNEN SAMEN.

DOOR HET TRAPPEN VAN DE EZEL GING EEN ZADELTAS LOS EN VIEL OPEN.

DE GROND LAG BEZAAID MET GELD, WAAR DE OMSTANDERS GRETIG OP AFSPRONGEN.

DE MAN VAN STAAL MAAKT ONS SCHATRIJK.

TED EN KEN KEKEN VERBAASD TOE

LAAT LIGGEN DAT GELD!

ZE GAAN ERMEE VANDOOR DAAR MOETEN WIJ VOOR OPDRAAIEN

JUIST KWAMEN DE EZELDRIJVERS TERUG MET DE POLITIE, DIE HET GELD MOEST WEGBRENGEN. DE COMMANDANT KON ZIJN OGEN NIET GELOVEN

ARRESTEER DIE MANNEN. ZE WILLEN HET GOUD ROVEN

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

BIJNA RADELOOS STOND RUDOLF, DE HOUTVESTER, NAAST DE PRINSES.

HOOGHEID, IK MAG NIET LANGER ZWIJGEN. PRINS ERIK IS NIET DE HELD DIE U DENKT

RUDOLF, HEB JE ME BEGREPEN?

ANITA'S STEM, ANDERS ZO VRIENDELIJK, WAS NU VLIJMSCHERP.

IEDEREEN WEET DAT PRINS ERIK MIJN LEVEN GERED HEEFT. EN JIJ BEWEERT DAT HIJ GEEN HELD IS? IK WENS JE NIET LANGER AAN TE HOREN

HAAR TERECHTWIJZING GRIEFDE RUDOLF DIEP, MAAR HIJ BEGREEP DAT HET ZIJN EIGEN SCHULD WAS. VANZELFSPREKEND WAS DE PRINSES GEKWETST ALS HIJ MINACHTEND SPRAK OVER HAAR TOEKOMSTIGE VERLOOFDE, DIE ALS HELD VEREERD WERD. TOCH WILDE HIJ NIET VERTELLEN DAT HIJ HET WAS GEWEEST DIE HAAR HET LEVEN GERED HAD, EEN DAAD WAARVOOR PRINS ERIK GEROEMD WERD. DIT KWAM DE PRINS GOED VAN PAS.

NOG EENMAAL WAAGDE RUDOLF HET TOT HAAR TE SPREKEN.

HOOGHEID, WILT U NOG ÉÉN KEER NAAR ME LUISTEREN.

NEE, GA ALSJEBLIEFT WEG, JE HEBT ME BELEDIGD.

DE HOUTVESTER BOOG EN LIEP VERSLAGEN WEG.

ZIJ GELOOFT MIJ NIET.. ER BLIJFT NOG ÉÉN MOGELIJKHEID MAAR IK MOET OP MIJN POST BLIJVEN.

FRANS, DE KAMERHEER, KEEK RUDOLF VERBIJSTERD AAN TOEN HIJ HEM OP DE TERUGWEG ONTMOETTE.

WIL JE MIJN ONDERSCHEIDINGSTEKEN AAN DE PRINSES OVERHANDIGEN?

JE HOUTVESTERSEMBLEEM? WAT MOET DAT BETEKENEN, RUDOLF?

ONTDAAN WENDDE RUDOLF ZICH AF.

IK KAN DE PRINSES NIET LANGER ALS HOUTVESTER DIENEN. IK WORD WEER BOSWACHTER.

ZWIJGEND EN VERBLUFT KEEK FRANS DE HOUTVESTER NA.

EN HIJ STOND ZO IN DE GUNST BIJ DE PRINSES! WAT ZOU ERACHTER STEKEN?

GRAAF ROFFSTEIN, ERIKS ADJUDANT, WIST WAT ER WAS VOORGEVALLEN. LACHEND KWAM HIJ DE KAMER BINNEN.

NIEUWS VAN DE HOUTVESTER? WAT HAD HIJ MET DE PRINSES TE BEPRATEN?

IK HEB ACHTER DE BOSJES STAAN LUISTEREN.

HIJ WILDE NET VERTELLEN, DAT HIJ DE PRINSES GERED HAD, MAAR DE PRINSES IS VAN UW HELDHAFTIGHEID OVERTUIGD EN STUURDE HEM WEG.

PRACHTIG! UITSTEKEND!

PRINS ERIK BEKEEK ZICH TEVREDEN IN DE SPIEGEL.

WAAROM NU NOG LANGER GEWACHT? ANITA ZAL NU HAAR JAWOORD WEL GEVEN

IK ZAL STRAKS NOG EENS MET DE DOUAIRIÈRE GAAN PRATEN

ANITA'S TANTE JUICHTE DE PLANNEN TOE. ANITA HAD HAAR BELOOFD EROVER NA TE DENKEN, OMDAT HET LANDSBELANG VOOROP STOND. DE DOUAIRIÈRE WIST NIET DAT HILVANIA VOOR EEN BANKROET STOND EN DAT DE PRINS EN ZIJN ADJUDANT ALLEEN DE RIJKDOMMEN VAN SYLVANBERG IN HANDEN WILDEN KRIJGEN.

DE DOUAIRIÈRE KEEK BLIJ VERRAST OP, TOEN ANITA HAAR ZITKAMER BINNENTRAD.

DAG, ANITA. WAT KIJK JE ERNSTIG! BLIJ DAT IK EENS EVEN MET JE KAN PRATEN. HEB JE AL NAGEDACHT?

EVEN ZWEEG DE PRINSES, TOEN KEEK ZE HAAR TANTE AAN.

JA, TANTE, IK KOM U MIJN ANTWOORD MEDEDELEN.

Een kostbaar kluwen wol

Nee maar! Dag, juffrouw Fens!" riep Ricky verrast uit. ,,Wat leuk om u weer eens te ontmoeten!"

Ricky zou die middag als reisleidster van een groepje vakantiegangers naar Oostenrijk vertrekken en toen ze bij de gereedstaande bus aankwam, trof ze daar juffrouw Fens onder de reizigers aan. Ze kende de vriendelijke oude dame van een vorige reis en ze had sindsdien de prettigste herinneringen aan haar bewaard.

,,Ja, Ricky, dat had je niet verwacht, hè?" zei juffrouw Fens glimlachend. ,,Maar ik heb een tijdje geleden een kleine erfenis gekregen en ik vond, dat ik daar nog maar eens een reisje van moest maken. Ik heb speciaal gevraagd of ik bij jouw gezelschap ingedeeld kon worden, omdat jij de vorige keer zo lief voor me geweest bent.'

,,Erg aardig van u om dat te zeggen, juffrouw Fens," antwoordde Ricky blozend.

,,O, maar het is echt waar, meisje," zei de oude dame ernstig. ,,Je hebt werkelijk heel goed voor me gezorgd. En om je te bewijzen hoe dankbaar ik je nog steeds ben, heb ik een kleine verrassing voor je bedacht. Ik ben namelijk een truitje voor je aan het breien en ik hoop echt, dat je het een beetje leuk vindt."

Ze rommelde wat in het mandje, dat ze bij zich droeg en haalde er een breiwerkje uit. Het was een felgekleurd patroontje van rode en gele wol en het zag er nogal vormloos uit. Ricky vond het in haar hart eigenlijk afschuwelijk lelijk, maar ze was niet zo onhartelijk en onbeleefd om dat te zeggen

,,Wat enig van u!" zei ze ,,Ik ben er gewoon verlegen door "

Ze bracht juffrouw Fens naar haar plaatsje in de bus en toen ze met de andere reizigers had kennis gemaakt, gaf ze Bob de chauffeur een teken dat ze konden vertrekken.

Juffrouw Fens haalde, zodra de bus reed, haar breiwerkje voor de dag.

,,Ik zal flink moeten doorwerken," zei ze tegen Ricky. ,,Want ik wil het truitje voor het eind van de reis klaar hebben."

,,O, maar het heeft toch helemaal geen haast, juffrouw Fens," zei Ricky glimlachend. ,,Als u maar steeds doorbreit, ziet u niets van het mooie landschap, waar we langs rijden."

,,O, daar hoef je je geen zorgen om te maken, hoor," antwoordde juffrouw Fens, terwijl haar breinaalden al vrolijk tikten ,,Ik kan heel goed breien en tegelijk naar buiten kijken."

En ze breide de hele verdere middag vlijtig en onafgebroken door. Al heel gauw wist iedereen in de bus natuurlijk, dat ze een truitje voor Ricky aan het maken was. Maar niemand kon vermoeden, dat juffrouw Fens' breiwerkje tijdens de reis nog tot zeer opwindende gebeurtenissen zou leiden

De volgende dag bereikte het gezelschap Innsbruck, de prachtige oude hoofdstad van Tirol

,,We zullen hier de reis voor een paar uur onderbreken," zei Ricky, toen de bus in een rustige zijstraat stopte, ,,zodat u wat in de stad kunt rondkijken. Maar wilt u wel zorgen dat u om vier uur terug bent, anders moeten we op u wachten."

De meeste reizigers gingen in groepjes van twee of drie de stad in en Ricky bleef met een paar jongelui achter.

,,Voelen jullie er iets voor om ergens een ijsje te gaan eten?" stelde ze voor. ,,Ik weet hier in de buurt een heel gezellig terrasje."

Ze waren er onmiddellijk voor te vinden en een minuut of tien later zat het groepje vrolijk babbelend onder een kleurig gestreepte parasol van het ijs te genieten.

Dolly Henders, een grappig meisje met een wipneus en sproeten, zag plotseling juffrouw Fens aan de overkant van de straat lopen en ze zei glimlachend: ,,Wat doet u nu als juffrouw Fens dat afschuwelijke truitje klaar heeft, juffrouw Ricky? Trekt u het dan echt aan?"

Ricky knikte

,,Natuurlijk trek ik het aan," antwoordde ze. ,,Juffrouw Fens is ontzettend aardig en ik zou het niet over mijn hart kunnen krijgen om haar een teleurstelling te bezorgen."

,,Maar die vreselijke kleuren!" riep Rob Sanders, een stevig gebouwde jongeman uit. Hij grinnikte. ,,Als u ermee op straat verschijnt, blijft iedereen staan om u na te kijken. Ik denk, dat het gewoon verkeersopstoppingen zal veroorzaken!"

Een andere jongen uit het gezelschap zei. ,,We zijn verplicht om dat truitje op de een of andere manier te laten verdwijnen voordat juffrouw Fens het klaar heeft. Misschien kan ik het wegnemen, als ze even niet kijkt en het dan uit het raam van de bus gooien."

,,Als je dat maar uit je hoofd laat!" riep

Dolly verontwaardigd uit. „Juffrouw Fens is een schat en ik wil niet, dat je zo iets doet!"

„Ik maakte maar een grapje," antwoordde de jongen glimlachend. „Ik mag juffrouw Fens ook veel te graag om echt zo iets te doen."

„Sssst!" zei Ricky. „Daar komt ze aan!"

Juffrouw Fens was de weg overgestoken en kwam wuivend op het groepje jongelui af.

„O! O!" riep ze uit toen ze bij hun tafeltje stond. „Wat een druk verkeer is er hier!! Je bent gewoon je leven niet zeker als je de weg moet oversteken."

Ze ging naast Ricky zitten en bestelde een portie ijs, waarna ze onmiddellijk haar breiwerk te voorschijn haalde en ijverig begon te breien.

Ze was nog maar net bezig toen er een groepje Oostenrijkers langs haar tafeltje liep. Een van hen had een klein hondje bij zich en toen juffrouw Fens zich bukte om hem te aaien, sprong het diertje luid blaffend tegen haar op. De arme juffrouw Fens schrok zo geweldig, dat ze haar breiwerkje uit haar handen liet vallen; de bol rode wol rolde vele meters weg onder een tafeltje. Het hondje rende er luid blaffend achteraan en de Oostenrijkers maakten juffrouw Fens druk gebarend hun verontschuldigingen.

Een keurig geklede heer schoot toe, raapte de bol wol op en kwam hem juffrouw Fens met een deftige buiging overhandigen.

„Dank u wel," zei de oude dame en de heer boog nogmaals, waarna hij zich zonder iets te zeggen omdraaide en wegliep.

Toen Ricky en de leden van haar gezelschap even later opstapten, stond de man hen echter met een triomfantelijke blik na te kijken.

„Prachtig," mompelde hij bij zichzelf. „Dat is prachtig gelukt! De oude dame heeft niets gemerkt. Mijn plannetje is precies naar wens verlopen."

En hij liep snel naar een telefooncel die iets verderop stond.

De bus had Innsbruck weer achter zich gelaten en reed door een van de mooiste gedeelten van Europa naar Weissfeld, gelegen aan een groot meer en omringd door enorme, met sneeuw bedekte bergen. Ricky nam de microfoon in haar hand en vertelde de reizigers over de vele aantrekkelijkheden, die het meer te bieden had: roeiwedstrijden, vissen, zwemfeesten en nog veel meer. Ze was nog druk bezig allerlei vragen te beantwoorden, toen de bus stopte voor het hotel, een prachtig oud gebouw.

Het volgend kwartier had Ricky haar handen vol. Ze moest nagaan of er voldoende kamers besproken waren en of de maaltijd in orde was; ze zorgde, dat de koffers naar binnen gebracht werden, en ze regelde allerlei dingen met de directeur van het hotel.

Ze was dan ook blij toen ze eindelijk even rustig kon gaan zitten op het terras voor het hotel, vanwaar ze de zon boven het meer zag ondergaan. Juffrouw Fens kwam met haar breiwerk bij haar zitten.

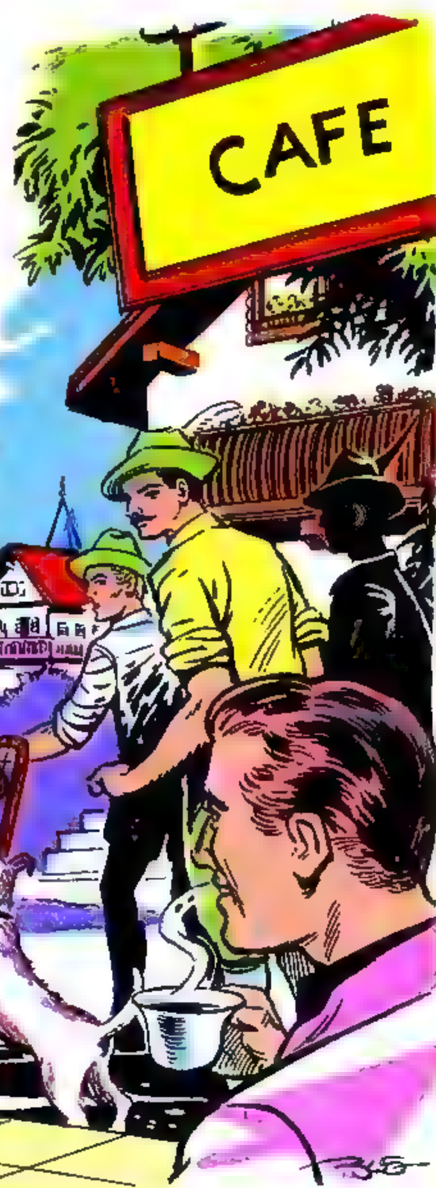
„Ik schiet al lekker op," zei ze. „Ik hoop het truitje aan het eind van de week klaar te hebben."

„Dat is geweldig," antwoordde Ricky. „Maar u mag niet te hard werken. Vergeet niet, dat u op vakantie bent."

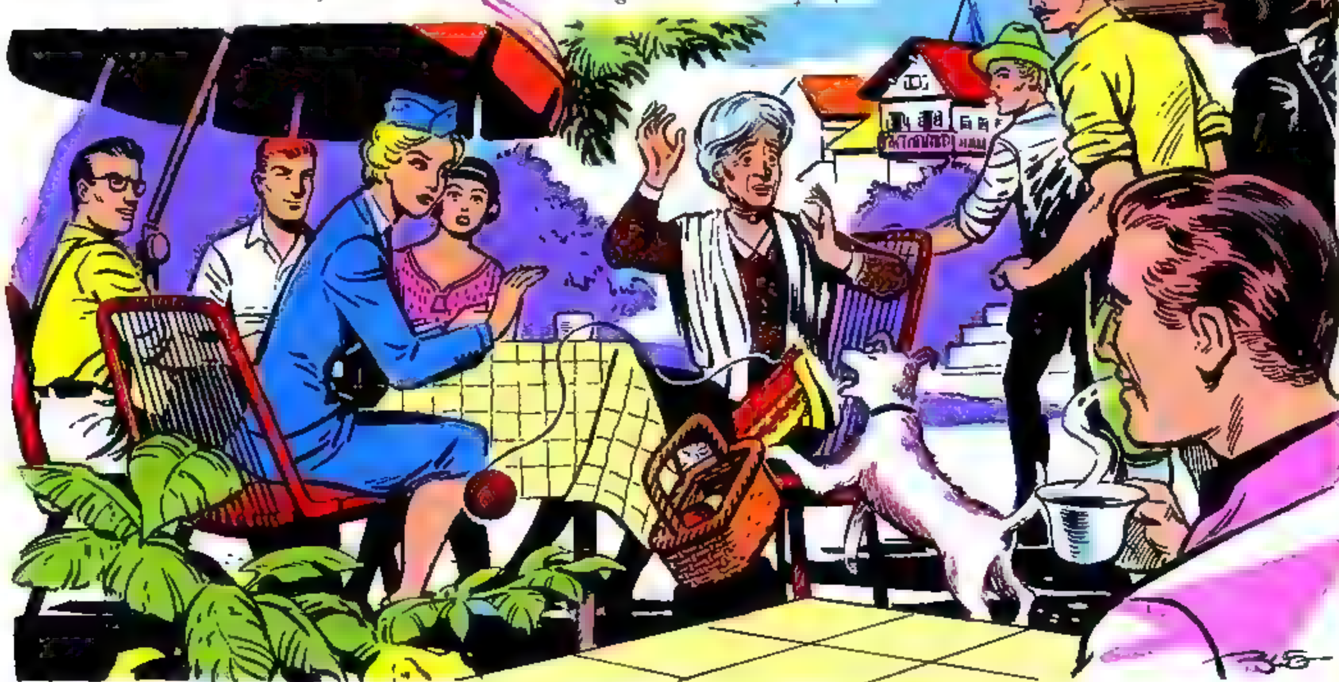
„O, maar ik vind het heerlijk om te breien," zei juffrouw Fens. Ze zette haar mandje naast haar stoel op de grond en boog zich over het boek, waarin het ingewikkelde patroon stond afgedrukt.

En toen gebeurde er iets heel vreemds.

Het hotel had een groot balkon, dat om het hele gebouw heen liep. Ricky en juffrouw Fens zaten vlak onder dit balkon; terwijl ze rustig met elkaar babbelden, klonk er plotseling een zacht geluid, alsof er dicht in de buurt iets op de grond viel. Een seconde later zag Ricky tot haar stomme verbazing, dat het breimandje van juffrouw Fens aan een dunne draad omhoog werd getrokken, in de richting van het balkon. Ze sprong onmiddellijk op, maar het mandje was al over de rand van het balkon verdwenen en er was geen spoor meer van de dader te zien.

De arme juffrouw Fens schrok zo geweldig, dat ze haar breiwerkje uit haar handen liet vallen; de bol rolde meters weg onder een tafeltje.

Het was donker om haar heen en de man had geen flauw vermoeden dat hij bespied werd.

„Wat. . .wat gebeurt er?" vroeg juffrouw Fens verschrikt.

„Ik weet het niet," antwoordde Ricky. „Maar ik moet er het mijne van hebben." Haar gezicht stond strak. Ze had een vermoeden, dat het een grapje was van Rob Sanders en zijn vriend. „Maakt u zich maar geen zorgen, juffrouw Fens," zei ze. „Ik zal uw breimandje wel even terughalen." En ze liep snel de stenen trap op die naar het balkon leidde. Toen ze boven was botste ze bijna tegen Rob Sanders op.

„Heb jij juffrouw Fens' breimandje daarnet omhooggehaald?" vroeg ze.

„Juffrouw Fens' breimandje?" herhaalde de jongen stomverbaasd. „Natuurlijk niet!"

Ze zag aan zijn ogen, dat hij de waarheid sprak en ze was er blij om.

Ze legde hem uit wat er gebeurd was en nog voordat ze uitgesproken was, riep hij: „Kijk, juffrouw Ricky! Daar gaat de dief!" Hij wees naar de tuin beneden, waar een man met het vermiste breimandje in zijn hand tussen het struikgewas verdween. De andere jongelui van het gezelschap waren op zijn geroep naar buiten gekomen en het duurde niet lang of het hele stel rende achter de man in de tuin aan. Maar hij was ze te vlug af. Blijkbaar kende hij de omgeving beter dan zijn achtervolgers, want hij liep recht op een klein poortje in de omheining van de tuin af. Daar sprong hij in een gereedstaand rijtuigje en reed in volle vaart weg.

„Nou halen we hem nooit meer in!" zei Rob Sanders spijtig.

„Hij mag niet ontsnappen!" riep Ricky uit en ze begon achter het koetsje aan te rennen. Maar het was een hopeloze taak. Het paard was binnen enkele ogenblikken om de hoek van de straat verdwenen en Ricky stond op het punt om het op te geven. Maar op dat moment zag ze aan de andere kant van de straat een lege taxi naderen.

„Kom mee! We nemen die taxi!" schreeuwde ze. En ze begonnen wild met hun armen te zwaaien om de aandacht van de chauffeur te trekken.

„Achter dat rijtuigje aan!" hijgde Ricky, toen de chauffeur de taxi had gekeerd en ze allemaal waren ingestapt. Het was een oud wagentje, maar het ging toch sneller dan het paard van de dief en ze liepen zienderogen in.

„Ik begrijp niet waarom iemand zoveel moeite doet om een doodgewoon breiwerkje te stelen!" zei Rob Sanders.

Op dat moment hadden ze de dief bijna ingehaald; ze zagen dat hij het breimandje van juffrouw Fens met een brede zwaai op straat gooide.

„Kijk, juffrouw Ricky!" riep Dolly. „Hij geeft het op!"

Ricky gaf de chauffeur van de taxi opdracht te stoppen. Maar toen ze uit de wagen was gesprongen en het mandje had opgeraapt, kwam ze tot de ontdekking, dat het half gebreide truitje er nog wel in zat, maar de grote bol wol was verdwenen.

„Asjemenou!" zei Rob Sanders verbaasd. „Wie haalt het nu in zijn hoofd om al die moeite te doen voor een doodgewoon kluwen wol?"

„Er moet natuurlijk meer achter zitten," antwoordde Ricky. „Iets, dat we nu nog niet weten." Ze zweeg een ogenblik en vervolgde: „Om een of andere reden is dat kluwen wol heel belangrijk voor de dief. We moeten zien hem te pakken te krijgen en dan komen we pas de achtergrond van het vreemde geval te weten.'"

Ze sprongen weer in de taxi, Ricky vroeg de chauffeur het rijtuigje te blijven achtervolgen. Maar plotseling zagen ze in de verte kleurige lichten en hoorden ze vrolijke muziek.

„Dat is de kermis," zei Ricky somber. „Als de dief daar vlugger is dan wij, hebben we geen schijn van kans meer om hem in te halen."

De chauffeur reed zo snel hij kon, maar desondanks zagen ze dat het rijtuigje al aan de rand van het kermisterrein geparkeerd stond, toen ze er aankwamen. De dief rende voor hen uit met het kluwen wol nog steeds in zijn hand. Binnen enkele seconden was hij tussen de mensenmenigte verdwenen.

Maar Ricky gaf de moed niet op. Ze stuurde de anderen naar de ene kant van de kermis, terwijl ze zelf de buitenkant afzocht. En voor het eerst had ze toen geluk. Ze had nog maar enkele stappen langs de kermiskraampjes gezet of ze zag de dief op een paar meter afstand lopen. Ze hoefde niets anders te doen dan hem in het oog te houden.

Maar hoe krijg ik hem zover dat hij me dat kluwen teruggeeft? vroeg ze zichzelf af. De man zag er stevig uit en de jongelui, die de andere kant uitgegaan waren, bleken spoorloos.

En plotseling kreeg ze een ingeving. Ze Ze liep langs een kraam, waar toeristen allerlei souvenirs konden kopen; ze zag plotseling iets op de toonbank liggen, dat haar op het idee bracht.

Misschien lukt het, dacht ze en ze stapte snel naar de kraam om iets te kopen.

Even later slaagde ze erin om tussen de kramen door te glippen en voor de dief uit te komen. Met kloppend hart verborg ze zich tussen twee verlaten woonwagens en wachtte daar totdat de man haar had ingehaald. Het duurde ongeveer twee minuten voordat ze hem zag aankomen. Het was donker om haar heen en de man had geen flauw vermoeden dat hij bespied werd. Juist toen hij voorbij wilde lopen, schoot Ricky uit haar schuilplaats te voorschijn, rukte het kluwen wol uit zijn hand en zette het op een lopen.

De man bleef een ogenblik stomverbaasd staan, maar toen herstelde hij zich en begon haar met grote stappen te achtervolgen. In minder dan geen tijd had hij haar ingehaald en terwijl hij haar arm greep, zei hij schor: „Geef terug!"

Het had geen zin om zich tegen de sterke man te verzetten en ze liet hem het kluwen uit haar hand grissen. Het volgende ogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

Ricky liep het kermisterrein op en vond

daar al gauw Rob Sanders, Dolly en de andere jongelui.

„Blijft u nu met de meisjes hier," zei Rob Sanders. „Dan gaan wij de vent achterna.'"

Maar Ricky hield hen tegen

„Laat hem maar gaan," zei ze tot ieders verbazing. „We kunnen toch moeilijk achter hem aan blijven rennen voor dat kluwen."

De jongelui wisten niet wat ze ervan moesten denken.

„Nou," zei Rob Sanders tenslotte. „Zoals u wilt hoor. Maar ik vind het anders helemaal niet leuk dat die vent ons te vlug af geweest is."

„Ik denk dat hij er niet veel mee heeft gewonnen," antwoordde Ricky met een vreemde twinkeling in haar ogen, die niemand zag

Zij liep met Dolly terug naar het hotel en ze hoorde niet, wat de jongens achter haar zeiden Rob Sanders was wel het meest verbaasd over haar plotseling veranderde houding

„Snap je dat nou?" zei hij tegen zijn vrienden. „Eerst wilde zij de dief met alle geweld te pakken krijgen en nu zegt ze ineens, dat we hem moeten laten gaan. Ik begrijp er niets van!"

Toen ze in het hotel terug waren, zagen ze twee mannen met juffrouw Fens zitten praten.

„O, Ricky, wat ben ik blij, dat je er bent," zei de oude dame. „Ik weet niet wat deze heren van me willen, maar het schijnt iets te maken te hebben met mijn breiwerk "

„Wij zijn van de politie, juffrouw," zei een van de heren in het Duits tegen Ricky. En hij vertelde wat ze op het hart hadden, terwijl Ricky het voor juffrouw Fens vertaalde.

„De man die op het terrasje in Innsbruck het kluwen wol voor u opraapte," legde Ricky de oude dame uit, „is een beruchte dief, die er een sport van maakt om rijke toeristen van hun bezittingen te beroven. Maar hij wist dat de politie hem op het spoor was en terwijl hij daar in Innsbruck op het terras zat, zag hij plotseling twee rechercheurs op hem afkomen. Hij maakte handig gebruik van de verwarring toen dat hondje tegen u opsprong en raapte vlug de gevallen wol op. Maar voordat hij hem aan u teruggaf, stopte hij er snel de gestolen ring in. Daarna ging hij naar een telefooncel en belde een vriend van hem op, hier in Weissfeld. Die vriend, die waarschijnlijk vaker karweitjes voor hem opknapt, moest het kluwen in handen zien te krijgen."

„Asjemenou!" riep Rob Sanders uit. „Dus de man die we daarnet hebben laten gaan, was de medeplichtige van de dief uit Innsbruck En nu kunnen we wel naar die ring fluiten!"

„Nee hoor," antwoordde Ricky met een glimlach. En tot ieders verbazing haalde ze een kluwen rode wol uit haar zak. Ze vertelde hoe ze de man door een list om de tuin had geleid. „Ik ging in een kraam snel een kluwen rode wol kopen, die sprekend op deze leek. En toen de man me later inhaalde en me overmeesterde, gaf ik hem niet de wol van juffrouw Fens, maar de andere. Hij merkte er niets van!"

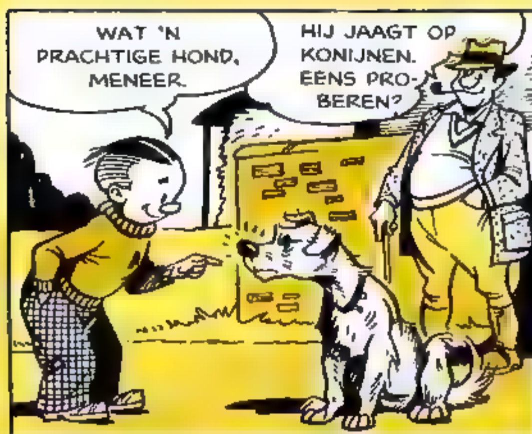
Ze overhandigde de wol aan de rechercheurs; iedereen keek met ingehouden adem toe, terwijl zij het kluwen afrolden. Binnenin zat inderdaad een prachtige gouden ring met een grote fonkelende diamant.

„Juffrouw Ricky, u bent geweldig!" riep Rob Sanders uit. „Alleen vind ik het niet aardig, dat u er ons net zo goed hebt tussen genomen als de dief."

Ricky lachte

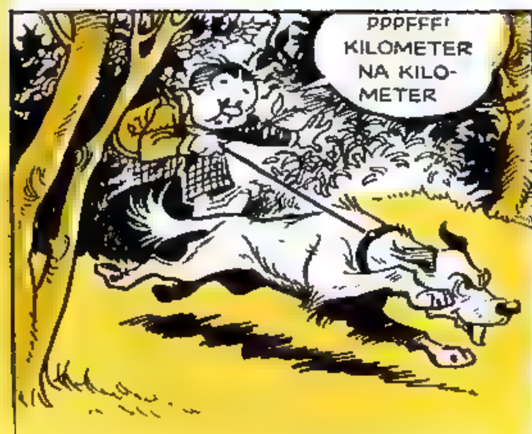
„Ik vond het nou leuk om jullie een verrassing te bezorgen," zei ze.

WIM WIJS

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

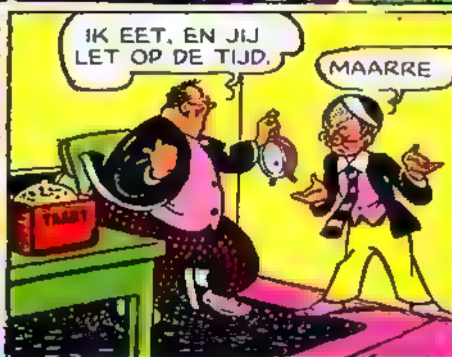

BAAS BOVEN BAAS

Een man had drie zonen. Verder bezat hij niets dan het huis, waarin hij woonde. Ieder van de drie zonen zou graag na vaders dood het huis erven. Maar de vader hield van de een net zoveel als van de ander en hij wist maar niet, hoe hij het aan zou leggen om hun geen van drieën te kort te doen. Hij wilde ook het huis niet verkopen, omdat het altijd in de familie geweest was, anders had hij het geld onder hen kunnen verdelen. Maar eindelijk kreeg hij een goede inval en hij zei tot zijn zonen: „Ga de wereld in en zie wat je kunt. Leer alle drie een handwerk en wie het beste meesterstuk levert, krijgt het huis."

Deze beslissing was naar hun zin; de oudste zoon wou hoefsmid, de tweede barbier en de derde schermmeester worden. Zij spraken af wan-

neer zij naar huis zouden terugkeren en trokken weg. Ze vonden alle drie een knappe leermeester, bij wie ze hun vak goed leerden. De smid moest de paarden van de koning beslaan en dacht: Nu kan het huis mij niet ontgaan, ik krijg het zeker. De barbier had enkel voorname heren te scheren en dacht ook, dat het huis al van hem was. De schermer kreeg menige por met de degen, maar hij zette de tanden op elkaar en hij dacht erbij: Als ik bang ben, dan krijg ik stellig nooit het huis.

Toen de tijd verstreken was, kwamen de drie jongelieden weer in de woning van hun vader bijeen. Maar zij wisten niet wanneer ze hun kunst het best konden vertonen en zo zaten zij bij elkaar te wachten. Terwijl zij weer eens zaten te overleggen, kwam plotseling een haas over het veld gelopen. „Kijk," zei de barbier, „die komt of hij geroepen is." Hij nam zijn scheerbekken en zeep en maakte schuim, totdat de haas vlakbij was. Toen zeepte hij de haas in en schoor hem tijdens de snelle loop en hij sneed hem niet en bezeerde hem nergens. „Dat bevalt mij," zei de vader. „Als de anderen niet heel bijzonder voor de dag komen, is het huis voor jou."

Kort daarop kwam er in volle vaart een koets aangereden, waarin een heer zat. „Nu zult u eens zien, wat ik kan, vader," zei de hoefsmid. Hij rende de koets achterna en gaf het paard vier nieuwe hoefijzers terwijl het in volle vaart voortrende. „Jij bent óók een goed vakman," zei de vader, „je doet je zaken net zo goed als je broer. Ik weet niet, wie ik het huis zal geven..."

Toen zei de derde zoon: „Vader, laat mij nu óók mijn gang eens gaan." Het was juist begonnen te regenen. De derde zoon greep zijn degen en zwaaide die vlak boven zijn hoofd, zodat hij geen druppel op zijn hoofd kreeg. En toen de regen nog feller werd en het eindelijk met bakken neerplensde, sloeg hij met zijn degen sneller en sneller de druppels weg. Hij bleef kurkdroog! Toen de vader dit zag, was hij stomverbaasd en zei: „Jij hebt het beste meesterstuk geleverd. Het huis is voor jou." De beide andere broers namen er genoegen mee, zoals zij tevoren hadden afgesproken. En omdat zij zulke goede vrienden waren, bleven zij bij elkaar in het huis en beoefenden hun handwerk. En zij verdienden veel geld, omdat zij zo goed geleerd hadden en zo handig waren.

DE TAMTAM HAD NIET GELOGEN

Bij het vallen van de avond had de rode horizon de komst van de regen al voorspeld, en nu, te middernacht, dreef het oerwoud van het vele, vele water. . .

In een van de Kerungi-hutten kwam Toembi, een zwaar gespierde neger, overeind. Even luisterde hij. Toen stond hij op, greep de olielantaarn en ging naar de andere kant van de hut, waar dokter Sturge, de luchtmachtofficier en tevens geneesheer, sliep.

,,Word wakker, master! Word meteen wakker," fluisterde Toembi en met geweld rolde hij de slaper heen en weer. Dokter Sturge sloeg zijn deken terug en knipperde met zijn ogen tegen de olievlam.

,,Alle mensen, Toembi! je laat me schrikken," zei hij. ,,Wat heeft dat te betekenen? Wat is er aan de hand?" Maar hij zweeg, toen de neger zijn vinger op zijn lippen legde. En toen, in de stilte, klonken ver weg daverende slaggeluiden die onderbroken echo's achterlieten.

,,De trommen . ." fluisterde de neger. ,,De trommen vertellen een groot verdriet aan de nacht." En langzaam vertaalde hij: ,,Blanke-blanke, kom-kom kom; tien Adjati-zieken vragen erom. . "

Geschrokken keek de geneesheer op. ,,Wat kan er bij de Adjati's aan de hand zijn?" dacht hij hardop. Alle gebeurtenissen van de laatste weken gingen weer aan hem voorbij . Ja, twee weken geleden was er een hefschroefvliegtuig in het oerwoud neergestort. De luchtmacht had een reddingsexpeditie uitgezonden om de verongelukte piloot Skip op te sporen. Toen ze negen dagen hadden rondgezworven door het moeilijke terrein, waren dokter Sturge en Toembi met een van de paarden van de hoofdgroep afgedwaald. En nu trok het tweetal zelf al vijf dagen door de verlaten, verschrikkelijke wildernis. Zo hadden ze enkele dagen geleden de Adjati-stam ontmoet en nu sliepen ze in een van de hutten der Kerungi's. . .

,,Hoort u het, master? De trommen hebben hun klanken veranderd." Meteen vertaalde hij de geseinde geluiden weer: ,,Blanke-blanke, kom-kom-kom; honderd zieken vragen erom, door het smeken van de trom."

Eerst tien zieken! Nu honderd zieken! Voor Sturge was het nu wel duidelijk. Bij de Adjati's voltrok zich een vreselijke ramp.

,,We móéten erheen, Toembi," fluisterde de blanke vermoeid. ,,Ga eens langs de hutten van het dorp en probeer iemand te vinden die ons naar de Adjati's wil brengen."

Gehoorzaam dook de neger de regen in. Intussen haalde Sturge zijn koffers te voorschijn en maakte zich voor de reis gereed. Hij had juist de beide geweren met patronen gevuld toen Toembi terugkeerde. Een kleine, druipende Kerungineger kwam hem achterna.

,,Dit is Mejawin," stelde Toembi voor. ,,Mejawin wil ons naar het Adjati-dorp brengen. Maar hij moet er eerst twee ,,eigen gezichten" (spiegeltjes) voor hebben."

Op een wenk van Sturge kwam Mejawin nu onder de olielamp staan. Daar boog hij zijn natte, geplooide gezicht over de houten doos waaruit de blanke de spiegeltjes opdiepte. Enkele stukjes gekleurd glas, als extra-loon, werden in Mejawins hand gelegd. De Kerungi bedankte hem langdurig en keerde naar de uitgang terug om al het moois in zijn eigen hut op te bergen.

Awai-kitjoe?! Wat nú weer? Vlak bij de uitgang was Mejawin uitgegleden en gevallen. Dodelijk geschrokken sprong de man overeind, liet de spiegeltjes en de glasstukjes liggen en maakte als een dolleman dat hij wegkwam. Toembi keek zwijgend naar een groot boomblad, in de modder bij de uitgang.

,,Wat heeft dat te betekenen?" vroeg dokter Sturge verrast. ,,Vooruit, Toembi, ga de man onmiddellijk terughalen. . "

,,Terughalen?" herhaalde de neger. ,,Mejawin komt nooit terug. Al gaf u hem duizend kippen. Het boomblad, waarover Mejawin is uitgegleden, heeft hem een groot onheil voorspeld."

,,Wat een bijgeloof!" zei de ander hartgrondig. Omwille van een simpel boomblad liet Mejawin hem nu in de steek. ,,Nu goed, Toembi, probeer dan onmiddellijk een andere gids te vinden. En vertel hem natuurlijk niet wat hier is gebeurd." Terwijl Sturge sprak, wrong hij het boomblad met zijn laars onder de modder. Toen Toembi was heengegaan, raapte hij het loon van Mejawin op en legde het gereed voor de volgende gids. Zijn koffers wikkelde hij nu in zeildoek en toen kwam Toembi terug. Hij keek beteuterd, als een klein kind.

,,Mejawin heeft in alle hutten verteld wat hem is overkomen. En nu wil geen enkele Kerungi met ons meegaan!" Hij schaam-

de zich wel een beetje dat hij niet in zijn opdracht was geslaagd. . .

,,Het is me wat moois," klaagde de dokter. ,,Enfin, zo erg is het nu ook weer niet. Het Adjati-dorp ligt misschien dertien kilometer hier vandaan en we zijn er al eens geweest. Waarom kunnen we niet alleen gaan?"

,,Maar, master. . ." antwoordde Toembi weifelend.

Dokter Sturge begreep dat Toembi het niet goed aandurfde. Maar toen de zware roemboem van de Adjati-trommen weer klonk, nam hij een resoluut besluit. ,,We gaan, Toembi De Adjati's verkeren in doodsnood."

Bij het licht van een sterke zaklantaarn baanden ze zich een weg naar het pakpaard Roger. Het dier stond in de modder en schudde blij de natte staart, toen Toembi hem bij de teugels greep Sturge legde de koffers op de paarderug. Voorwaarts nu! Met Roger voorop trokken de mannen de zwarte rimboe in. Telkens en steeds weer had de blanke dokter zijn lamp nodig om bij te lichten. Uren achtereen strompelden het paard en de mannen door de modder. Daarna begon een natte laagvlakte die zich tegen een berghelling uitstrekte. Het struikgewas was maar laag en stond in dichte groepen bij elkaar Nog geen steenworp had Roger hier afgelegd, toen ergens in de vlakte een angstaanjagend gehuil verklonk.

,,Dat zijn luipaarden," zei Toembi. Roger scheen er ook al iets van hebben te begrepen. Hij spitste zijn oren en met zijn staart verried hij zijn onrust.

,,Denk je dat ze ons met rust zullen laten?" vroeg Sturge. Toembi haalde langzaam zijn schouders op. ,,Misschien wel, misschien niet. Maar als we de weg door de bergen kiezen, komen we ze zeker tegen."

,,We zullen maar een omweg maken," besloot de dokter daarom. ,,We gaan door de Apoena-vallei." Al gauw werd links een afgrond zichtbaar, waarin het vallend regenwater een enorme herrie maakte Toembi ging voorop op het pad dat rakelings langs de onpeilbare diepte voerde. Plotseling ritselde er iets in het natte struikgewas. Roger blies zenuwachtig met zijn lippen en vertraagde zijn pas. Het geluid herhaalde zich. Het werd zenuwslopend en opeens had Sturge er genoeg van.

,,Neem je geweer, Toembi," beval hij. ,,We zullen tegelijkertijd een schot geven. Als er werkelijk gevaarlijk wild in de buurt is, zal het opschrikken. Let op, ik tel tot drie. Een. . . twee. . *drie!*"

De schoten vielen precies gelijk, maar de uitwerking was verschrikkelijk. Dokter Sturge zag het pakpaard hevig geschrokken steigeren. Het dier verloor zijn evenwicht en stortte hinnikend in de diepte. Sturge, verdoofd van schrik, had eindelijk zijn lamp aangeknipt en langzaam bewoog hij het licht door de duisternis van de diepte. Een minuut lang was er niets te zien dan regenstrepen rondom de venijnige uitsteeksels van de rotswand. Toembi hoorde opeens het doffe, zware hijgen van een uitgeput lichaam. Toen zagen zij de plaats waar Roger terecht was gekomen. Het dier lag op een brede rand, die een eindje naar voren stak

,,Misschien kunnen we nog iets voor hem doen," zei dokter Sturge en maakte aanstalten om in de diepte af te dalen Toembi volgde hem, lenig en snel als een aap. Wat later stonden de mannen bij het zwaargewonde lichaam. Uit een grote borstwond had het dier veel bloed verloren

,,Het is met hem afgelopen. . ." zei Sturge alleen maar. Toembi zag het zelf wel; het noeste paard lag te sterven tussen de zwachtels, ampullen en poederbuisjes die uit de opengeslagen koffers waren gerold. De mannen wachtten nog even totdat Roger met ademen ophield. Toen klopte Sturge het dier bij wijze van afscheid op de hals, stopte zijn medicijnen weer in zijn koffers en klom naar boven. Koud, nat, vermoeid en somber verlieten de mannen de afgrond, die hen van een beste vriend had beroofd. Nog vijf kilometer moesten worden afgelegd.

Aan het eind van het ravijn bereikten de mannen weer drassige grond. En hier bleef Toembi plotseling staan. Nerveus wees hij met zijn vinger omhoog Een tiental zwarte uilen, die met hun natte veren glommen als kokende teer, fladderden in een groepje stilletjes rond Alleen wanneer er onraad door het duister sluipt, zoeken ze elkanders gezelschap.

,,We kunnen de omgeving niet meer vertrouwen, master," legde de neger fluisterend uit. ,,Hier of daar in het terrein sluipt het boze hart van een roofdier. . "

,,Ook dat nog," mopperde Sturge, terwijl hij zijn geweer nam. ,,Waar moeten we nu heen?"

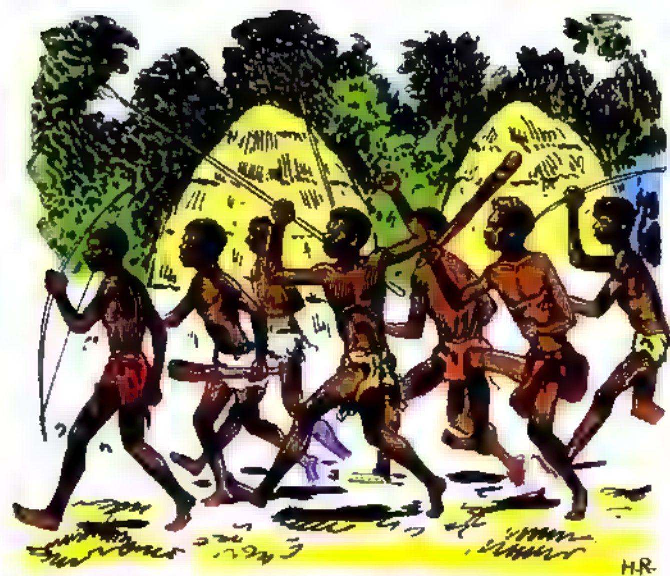
Als ze hier bleven staan, werden ze een gemakkelijke prooi voor het roofdier. Ze konden zich beter in een schuilplaats verdedigen. Toembi had zijn besluit al genomen. Met zijn meester haastte hij zich naar een bosje hoog kreupelhout. En daar wrongen ze zich door de taaie takken en kropen tot hun broekriem in de modder. Het was nog maar juist op tijd.

Op nauwelijks een steenworp afstand knapte en knakte het hoge gras. Wakker geschrokken vogels stoven op en verrieden zo de weg van het dier. Sturge en Toembi legden hun geweren tegen hun schouders. En daar had je het! Het gras boog uit elkaar en geruisloos kwam een laag, lang dier te voorschijn. Een zwarte mannetjespanter spiedde met zijn groene ogen in de natte wereld. Even richtte de dikke, natgeregende kop zich naar het kreupelhout. De geweren werden nauwkeurig gericht, maar het schot bleef uit. Want nu schudde het dier het water uit zijn vacht en liep opeens weg . . Onmiddellijk daarna vlogen de uilen uit elkaar, ieder hun eigen weg.

Jawel, het gevaar was geweken. De mannen stonden op en schudden de modder van hun lichaam. En nu merkten ze iets op dat hun door de grote spanning ontgaan was De daverende geluiden van de Adjati-trommen waren opgehouden. De mannen wisten niet wat dat te betekenen had. Voorwaarts maar weer! De regen hield nu ook op

Uren achtereen strompelden het paard en de mannen door de modder.

Wat later dansten en draafden de jagers met bogen, lansen en knuppels het dorp binnen.

Sturge en Toembi waren al droog, toen zij een uur later de eerste Adjati-hutten passeerden. Enkele vrouwen zaten vis te schrapen, anderen liepen met schalen van de kokosnoot vol water rond. Maar overigens was het stil tussen de dorre, scheefgezakte hutten. Kono-Kolo, het stamhoofd van de Adjati's, had de bezoekers al gezien en nu wandelde hij slaperig naar hen toe.

„Goedemorgen, Kono-Kolo," nam Sturge het woord. „Je trommen hebben mij vannacht geroepen. Honderd zieken, Kono-Kolo, maar waar zijn ze?"

„Honderd zieken," herhaalde het stamhoofd. Hij moest opeens lachen. „Komt u maar mee." Kono-Kolo kroop een hut binnen en keerde terug met een geit in zijn arm. Het dier mekkerde van pijn, want het had een gebroken achterpoot. „Hier zijn de honderd zieken," deelde het stamhoofd nadrukkelijk mede. „Kunt u die poot beter maken, blanke medicijnman? Onze medicijnman kan het niet. . ."

Dokter Sturge stampte op de grond van nijd en verontwaardiging. „Heb je me daarvoor laten komen?" snauwde hij. Maar hij begreep het wel. De Adjati's, die hij enkele dagen geleden met zoveel succes had verzorgd, hadden natuurlijk gedacht dat de blanke dokter ook de geitepoot weer kon helen. „Domme, domme Kono-Kolo. Je trommen hebben gelogen als een klein kind. . "

Kono-Kolo kroop in zijn schulp. „Maar de geit is van Eugewe," verontschuldigde hij zich. „Eugewe en de andere mannen hebben op de trommen geslagen. En ook de trommen van de andere stammen, die het bericht hebben doorgegeven, hebben gelogen. . ."

„Waar is Eugewe?" vroeg Sturge. „Ik wil hem onmiddellijk spreken."

„Eugewe is met de andere mannen op jacht," antwoordde Kono-Kolo. „Al vele uren jagen ze achter de zwarte panter die gisteravond Eugewes geit wilde doden. Eugewe was bang dat de geit zou sterven. En waar moet hij dan melk van drinken?. . ."

Sturge begon het nu allemaal te begrijpen. De eenvoudige mensen hadden écht gedacht een goede reden te hebben om dokter Sturge midden in de nacht te roepen. . . Het gezicht van Kono-Kolo werd opeens aandachtig. Een naderend rumoer van opgewonden stemmen rommelde door het oerwoud. „Hoort u het, blanke medicijnman? Onze mannen keren terug!"

Wat later dansten en draafden de jagers met bogen, lansen en knuppels het dorp binnen. Hun heftige gebaren vertelden al van de spannende jacht. De buit was dan ook geweldig. Een grote, volwassen zwarte mannetjespanter werd triomfantelijk het dorp binnengedragen. Wekenlang had de boosdoener het dorp onveilig gemaakt. Hij had vee en een kleine jongen van de Adjati's vermoord. Maar nu was alle ellende voorbij! De vrouwen en kinderen kwamen uit de hutten en dansten mee naar de kom van het dorp.

„De Adjati's zijn de beste jagers van het woud," prees Kono-Kolo trots. „Maar wie heeft de panter durven doden?"

„De blanke vogel! De blanke vogel! De blanke vogel!" Overal klonk deze naam en tegelijkertijd sprongen de Adjati's uit elkaar. Ze maakten plaats voor vier mannen van hun stam, die een draagbaar van takken droegen. Daarop lag een magere, blanke man. Zijn rechterbeen zat danig in verband. De Adjati's keken nu naar dokter Sturge, die plotseling alle kleur uit het gezicht verloor.

„De piloot van het hefschroefvliegtuig. . ." stamelde hij en liep op de gewonde toe. Jawel, het was zo! Je kon het zien aan het uniform van de zwaargewonde Skip.

„Eindelijk, dokter. . ." murmelde Skip versuft. Hij was nauwelijks in staat om zijn hand uit te steken. „Ik had al gedacht dat ik in dat ravijn zou moeten sterven. . ."

„Vertel eens gauw," richtte Sturge zich nu tot de Adjati-jagers. „Waar hebben jullie die man gevonden?. . ."

Uit de opgewonden menigte drong Eugewe naar voren. „We hadden de panter tot aan de Apoena-vallei achtervolgd," vertelde hij met veel gebaren. „Daar lag een dood paard. De panter was gelokt door de lucht van het paard. Hij schrok toen hij ons zag en hij klom omlaag, tot in de donkere diepte van het ravijn. . ." Eugewe haalde adem om verder te spreken en intussen nam Skip het woord.

„Ik zag de panter aankomen, dokter. . ." fluisterde hij. „Ik dacht dat hij me kwam verslinden. Met mijn laatste krachten greep ik mijn revolver en schoot het dier door de kop. De Adjati's hadden het geluid gehoord en klommen in het ravijn om te onderzoeken waar het geluid vandaan kwam. Zo vonden ze de dode panter en mij. . . Ik heb veertien dagen in mijn halfvernielde hefschroefvliegtuig gelegen. Ook de radio werkte niet meer. Gelukkig was er verband in het vliegtuig, zodat ik mijn been zelf kon verbinden. Negen dagen heb ik van de noodrantsoenen geleefd. Maar de laatste vijf dagen heb ik niets meer gegeten. Dat is alles. . ."

Een minuut lang kon Sturge geen woorden vinden. „Zie je wel, Toembi. . ." zei hij toen zacht. „Het boomblad van Mejawin heeft gelogen. Het heeft ons geen onheil, maar groot geluk gebracht. "

Toembi knikte.

Toch maar goed dat ze straks, toen de trommels riepen, op pad waren gegaan. En het was óók goed dat de wilde dieren hen hadden bedreigd. En óók dat Roger in de diepte was gevallen en gestorven. En óók dat er wekenlang een rovende, zwarte panter in het bos had rondgeslopen. . . Dank zij al die narigheid werd Skip tenslotte gevonden!

„Je zult er wel bovenop komen, Skip," zei Sturge, toen hij de piloot had onderzocht. Skip antwoordde niet, maar er vielen enkele tranen van uitputting in het zand. De Adjati's vonden het grappig dat ook de blanke man, die ze in een „grote vogel" hadden gevonden, tranen had.

„Kijk nu eens!" giechelde er een. „De blanke vogel huilt. . ." En opeens barstte het lachen en schateren aan alle kanten los. Zo luid, dat je de opsporingsvliegtuigen, in de blauwe hemel, bijna niet hoorde. Ze merkten hen helaas niet op en verdwenen weer in de verte.

„Vanavond zullen we een teken door middel van een groot vuur geven," zei dokter Sturge. Peinzend keek hij de vliegtuigen na. Toembi knikte instemmend. Vanavond, als het vuur brandde, zouden de piloten terugkomen en het drietal, Skip, Toembi en Sturge, gemakkelijk vinden. . . *S. E. D.*

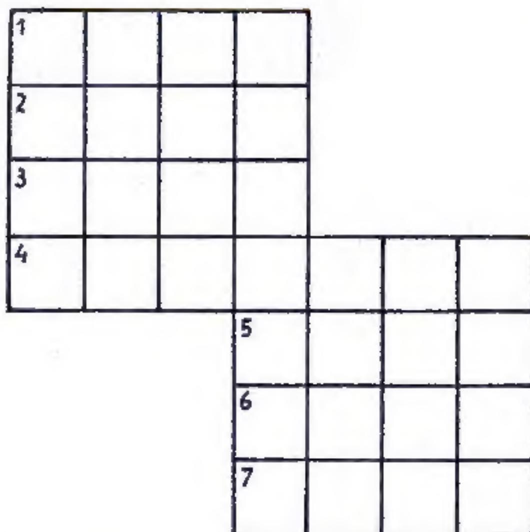

DE KIEKENDIEF KRIJGT ER VAN LANGS

De herfstwind gierde langs zijn harde smalle vlerken, toen de boomvalk omlaagdook naar de bruine kiekendief die traag vliegend zijn weg zocht naar het zuiden. Ook de boomvalk was op de grote trek. Maar hij beschouwde het als een plezierreisje. Spelenderwijs liet hij de kilometers achter zich en onderweg vond hij altijd gelegenheid om zich te vermaken ten koste van de veel loggere grote roofvogels. Nu was de kiekendief het slachtoffer van zijn speelse plagerijen. De bruine rug met de lange flapvleugels schoot op hem toe, toen het boomvalkje als een meteoorsteen omlaagflitste. Maar de kiekendief was jong, en hij voelde wel voor een krachtmeting. In razendsnelle beweging gooide hij zich op de rug en sloeg zijn lange gele klauwen omhoog. Nauwelijks kon de heftig remmende boomvalk ze ontwijken. De overwinning gaf de jonge kiekendief, die pas kort geleden het rietnest in het moeras verlaten had, nog meer zelfvertrouwen. Zijn arendsogen speurden uitdagend omlaag in de ruigte. Daar! Daar trachtte zich iets te verschuilen! Een patrijs! Haastig sloeg de bruine jager omlaag. Maar de waakzame patrijshaan was vlugger. Met roffelende vlerken schoot hij het luchtruim in. De kiekendief achtervolgde hem nog een eindweegs, maar al gauw staakte hij de jacht. Voor patrijzen kwam hij snelheid te kort.

Nog lager drukte de kiekendief zich over de grond om zijn prooi van dichtbij te verrassen. En nog behendiger maakte hij gebruik van een windvlaag om op topsnelheid over de struiken te scheren. Een oude haas flapte met de oren van plotselinge schrik. Was dat een havik? Hij herademde; het was slechts zo'n lummel van een kiekendief! Maar voordat de haas zich weer vredig aan zijn sprieten kon wijden, had de kiekendief hem gegrepen. Met zijn gele kop hoog opgericht, stond hij op zijn enorme buit, totdat de haas van zijn verbazing bekomen was. Hij strekte zijn krachtige lopers en wierp zijn aanvaller van zich af, alsof het een vliegenvangertje was. Meteen zette hij er de loop in. De vleugels van de beduusde kiekendief sloegen krakend door de dorre stengels om weer evenwicht te vinden. Toen zette de jager woedend de achtervolging in. Spoedig had hij de haas ingehaald. Dreigend, de vleugels breeduit, versperde hij hem de weg. Al zijn veren zette hij uit en hij blies zo kwaadaardig, dat de haas het veiliger oordeelde er vandoor te gaan. Maar opnieuw haalde de bruine vogel hem in. En weer plantte hij zijn lange klauwen in de wollige rug. Toen ging de haas echter tot de verdediging over. Hij draaide zich om en met de sterke achterlopers sloeg hij zo'n verwoede roffel op de kiekendief, dat deze voor altijd zijn lesje geleerd had. Nooit zou hij meer zo overmoedig zijn een haas lastig te vallen.

WIE PUZZELT ER MEE?

DUBBEL TOVERVIERKANT

Als je van links naar rechts de gevraagde woorden hebt ingevuld, kun je dezelfde woorden ook van boven naar beneden lezen. Tenminste, als je het goed gedaan hebt.

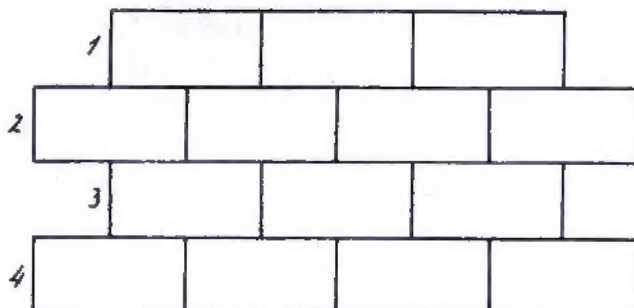
1 Stengel van gras en graan
2 Lied (in een opera)
3 Oud snaarinstrument
4 Afrikaanse vogel met prachtige veren (7 letters)
5 Gereedschap om gaten te draaien
6 Fruit (verzamelnaam)
7 Metaalhoudend gesteente

MUURTJE METSELEN

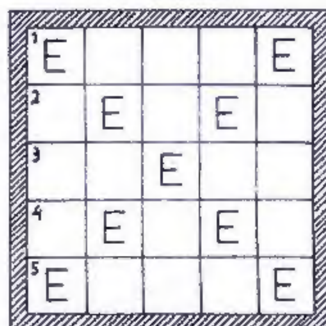
In dit muurtje ga je vier woorden metselen, twee woorden van drie en twee woorden van vier lettergrepen, volgens onderstaande omschrijvingen. Op elke steen komt dus één lettergreep te staan. Als je klaar bent, vormen de eerste lettergrepen van boven naar beneden ook een woord en wel de naam van een bouwwerk, dat men meestal in het polderland vindt.

1 Grote winkelzaak, waar men van alles kan kopen
2 Glazen bak met aarde, waarin men kleine reptielen of insekten houdt
3 Vervoermiddel op twee wielen
4 Vogeltje of bloempje dat het voorjaar aankondigt

De lettergrepen, die je gebruiken moet, volgen hier in alfabetische volgorde:
BO - DE - FIETS - HUIS - LEN - MO - RA - REN - RI - TE - TER - TOR - UM - WA

E-PUZZEL

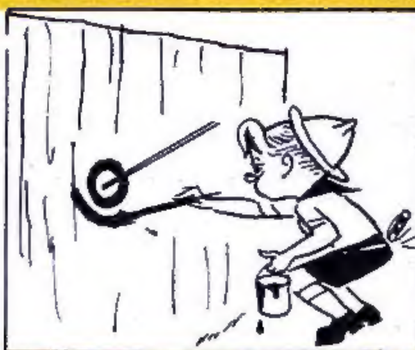

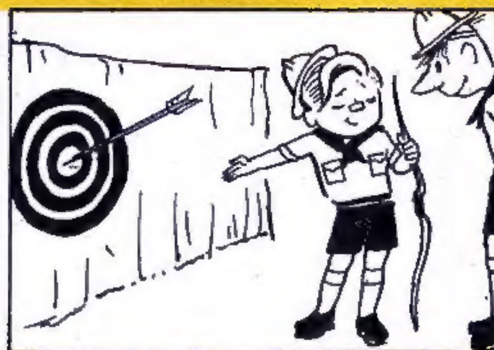
In dit vierkant moeten van links naar rechts de hieronder gevraagde vijf woorden ingevuld worden. De E's staan al op hun plaats, zodat je al zo'n beetje weet, waar je aan toe bent.

1 Het laatste woord in vele boeken
2 Zout water
3 Plaat, tekening
4 Stootwapen
5 Rangtelwoord

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

HET GEBLAF VAN LASSIE TROK DE AANDACHT VAN EEN PAAR AGENTEN. DE DIEVEN WILDEN NOG WEGLOPEN, MAAR LIEPEN DE POLITIE PARDOES TEGEN HET LIJF.

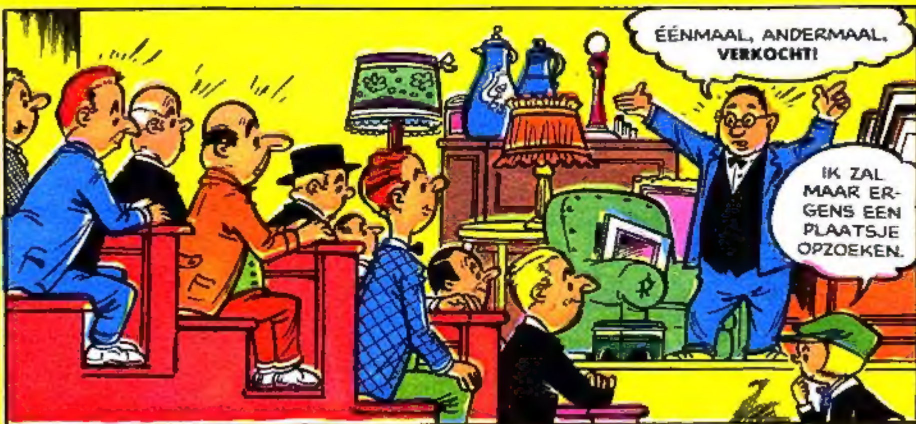

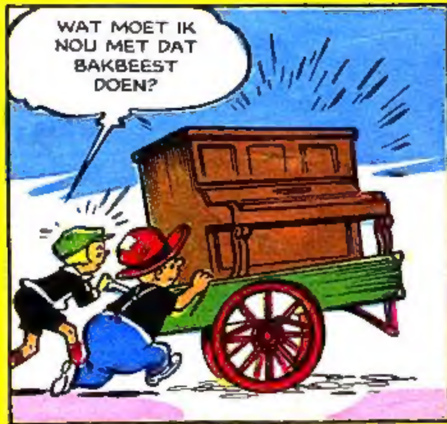

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.